

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

tw @catalunyacristiana.bsky.social

xx @catcristiana

yt catalunya cristiana

Tresors d'un temps sagrat

La figura dels col·leccionistes, cada vegada més important per evitar que caigui en l'oblit una gran part del patrimoni cultural religiós del nostre país

P 8-12

Part de la col·lecció de Josep Maria Alberich, a Vilallonga del Camp.

VIDA ECLESIAL

**“Per a qui soc?”
Congrés de Vocacions
a Madrid**

P 18-19

L'ENTREVISTA

**Ramon de Canillo:
“Meritxell és el meu
pou de Jacob”**

P 24 - 28

SUMARI

23 FEBRER 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
L'entrevista	24
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

16-17

El Papa es pronuncia sobre les deportacions massives als Estats Units

Francesc recorda que no es pot identificar immigració il·legal amb delinqüència

20

Raons per a l'esperança en el món de la presó

Els interns viuen cada dia amb
esperança

38-39

Entrevista a Joan Pau Inarejos

És l'autor del llibre "Amb ulls
de romànic"

47

"M'agradaria que les meves cançons toquessin el cor"

Antoni Rodríguez, cantautor,
presenta el seu últim treball

EDITORIAL

Per a Déu i els germans

Tots els cristians, per la nostra condició de batejats, compartim la missió d'anunciar i construir el Regne de Déu: ja sigui a prop nostre (feina, família, amics...) ja sigui als confins de la terra, tal com fan els missioners. En el Congrés Nacional de Vocacions, celebrat a Madrid del 7 al 9 de febrer, s'ha fet ben explícita aquesta pluralitat de vocacions: "L'Església és una gran família vocacional, on conviuen diverses vocacions: laical, sacerdotal i consagrada, cadascuna amb la seva riquesa i especificitat."

Descobrir la pròpia vocació és un camí llarg, a voltes sorprenent, que requereix atenció, escolta, acceptació i acompanyament. Però la primera pregunta que ens hem de fer com a cristians és justament la que plantejava el lema del Congrés: "Per a qui soc?" És aleshores que descobrim, com diu el papa Francesc, que som per a Déu, sens dubte, "però Ell va voler que siguis també per als altres, i va posar en tu moltes qualitats, inclinacions, dons i carismes que no són per a tu, sinó per a altres" (n. 286 *Christus vivit*).

Ser per als altres vol dir no defugir les situacions de patiment que ens envolten. En el seu missatge adreçat al Congrés de Vocacions, el papa Francesc es referia a la dana de València, al volcà de La Palma i a l'arribada dels migrants, per destacar tants testimonis de solidaritat que no han dubtat a posar-se mans a l'obra. Posem, doncs, totes les vocacions al servei dels germans més necessitats. Només així construirem el Regne de Déu aquí a la terra.

.....

☐ Edició en castellà

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

A/e titular del compte _____

IBAN	ENTITAT	OFICINA	DC	COMPTE	DATA (DD/MM/AA)

 Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana a les Xarxes

AITOR ARRIAGA

@aitorarriaga_b

13/02/2025

Director de comunicació i màrqueting

La concertada és l'escola de la gent. Amb menys recursos i millors resultats, fariem bé de cuidar-la. Gràcies, Meritxell Ruiz i Fundació Escola Cristiana de Catalunya, per la feina i la pedagogia. Les escoles concertades demanen la gratuïtat total per garantir-ne la continuïtat

RAMON BASSAS

@ramonbassas.bsky.social

12/02/2025

Director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya

Vinc de passar una estona molt agradable amb els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraco-nense en la seva reunió ordinària a Tortosa. Força reptes al capdavant i una excel·lent acollida. Hem quedat que ens veurem periòdicament per anar seguint els temes tractats. Molt agraït

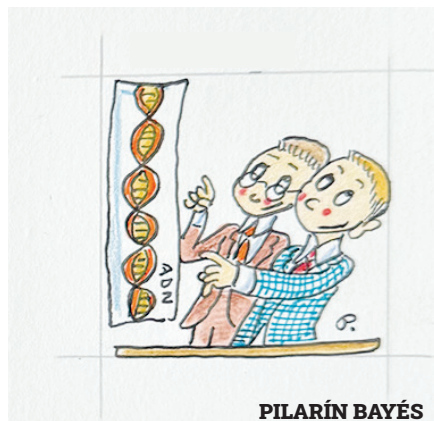
SOR LUCÍA CARAM

@sorluciacaram

11/02/2025

Monja contemplativa

El Papa va criticar durament les deportacions massives als Estats Units i un funcionari de Trump li va respondre. El Pontífex va instar els pastors a defensar els migrants i va advertir que no és correcte equiparar-los amb criminals

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

HOSPITALITAT DE LOURDES: "ACOLLIR, ESCOLTAR I SERVIR"

L'Església celebrava l'11 de febrer la memòria de la Mare de Déu de Lourdes, també Jornada Mundial del Malalt. Des de les aparicions de la Mare de Déu a santa Bernadeta Soubirous, el 1858, moltes persones han vist en aquell fet misteriós una crida a l'ajuda als malalts. Això és el que fan les hospitalitats. En declaracions recollides pel programa *Sense distància*, el president de la de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa, Jaume Esteve, recentment elegit, explicava que "la base de l'entitat és clara: acollir, escoltar i servir".

El president de l'Hospitalitat de Lourdes a Barcelona comentava que el seu mandat estarà marcat per la continuïtat. A més, Jaume Esteve emmarcava "el fet d'anar a Lourdes en un repàs a la història de la vida de cadascú, des d'aquella serenor que s'hi viu i que influeix en tot-hom". Jaume Esteve recordava les "celebracions de les 18 delegacions al territori de la Província Eclesiàstica, amb el nucli a la catedral de Barcelona", on es va celebrar la missa presidida pel cardenal Joan Josep Omella.

Zoom MACIÀ GRAU

Agustí Codinach

El dilluns 10 de febrer, l'església de Sant Sever, situada al costat de la catedral de Barcelona, va tornar a obrir les portes després d'una restauració integral iniciada el 2019 i que ha aconseguit recuperar l'espendor d'aquesta joia del barroc. A l'acte d'inauguració, presidit pel bisbe auxiliar Mons. David Abadías, hi van assistir un gran nombre d'autoritats, com l'alcalde de Barcelona, Jaume Collboni; la consellera de Cultura, Sònia Hernández; i el conseller de Justícia, Ramon Espadaler; entre d'altres. Després d'una jornada de portes obertes que va finalitzar el 15 de febrer passat, l'església es podrà visitar en el nou horari, de 10 a 19h.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

28 de febrer del 1953

Els científics Watson i Crick anuncien el descobriment de l'estructura química de l'ADN

Rosa Deulofeu (1959-2004), el somriure de la fe

Dona de pregària

**ASSUMPTA
SENDRA MESTRE**
*Directora de l'Àmbit Maria
Corral*

Pensar en la Rosa em trasllada a més de quaranta anys enre-re, cap a l'any 1984, quan vaig conèixer l'Associació Grup Clareulàlies i vaig decidir formar-ne part. En aquell moment érem joves, a més hi havia la bonica coincidència que la Rosa i jo érem de l'any 1959, per tant cada any celebràvem l'aniversari de la nostra existència juntament amb altres companyes que eren del mateix any.

Abans de pertànyer al grup, jo veia la Rosa a la parròquia de Sant Pancraç del Poblenou, ella portava l'esplai i era una persona jove amb capacitat d'acompanyar adolescents. En aquell entorn juvenil sabia escoltar, aconsellar i acompanyar. En la seva manera de fer mostrava

Vam compartir moltes converses sobre el sentit de la vida i de la fe

que vivia uns valors humans i cristians que permetien un diàleg humà i transcendent. Vivia i era portaveu de l'Evangeli.

Li agradava el món del lleure, era creativa i capaç d'organitzar qualsevol esdeveniment: sortides, colònies, xerrades, pregàries, ajudar a la catequesi, preparar els més joves per participar a les eucaristies... Sabia animar-nos i fer equip de treball. Sortosament, jo vaig compartir aquest mateix recorregut amb adolescents i joves, amb ella al capdavant com a responsable.

D'altra banda, formàvem part d'un mateix projecte de vida, ja que havíem fet una mateixa opció, formar part d'un grup de dones laiques amb el desig d'estar al servei de

l'Església i del món. Ens vam formar juntes i vam fer un entranyable camí de fe. Vam compartir moltes converses sobre el sentit de la vida i de la fe, les inquietuds, la descoberta de creure en Jesús i Déu. Vam conviure amb altres persones diferents, vam fer pregària, apreníem a fer soledat i silenci. Tot era un aprenentatge d'un nou estil de vida espiritual que havíem triat. Érem conscients d'un canvi en la nostra vida en tots els sentits. En el seu cas recordo que ella va deixar la seva feina de "la Caixa" per implicar-se al cent per cent amb els diferents projectes del grup. La Rosa va ser una dona cristiana compromesa amb l'Església. Realment va ser un regal de Déu haver coincidit i estar a prop d'ella. ■

Punt de vista

Vocacions – recuperar l'esperança

**MN. JOAN SOLER
RIBAS**
*Delegat de Pastoral
Vocacional – Girona*

És ara el moment de recuperar la nostra vocació baptismal

No podem negar que vivim un moment delicat a nivell eclesial a Occident. Certament que moltes comunitats cristianes s'han envellit, com també ho han fet moltes famílies cristianes amb molt poca natalitat. Veiem també com algunes comunitats religioses viuen abocades al tancament dels convents, escoles i altres institucions que havien marcat la fisonomia d'una Catalunya que ja no existeix, i no tenim el nombre suficient de seminaristes per assegurar la presència de capellans a les nostres parròquies. Davant d'aquesta situació, neix el perill d'un pensament destructiu: "No hi ha res a fer", que és el germen de la desesperança que ha plantat la

falta de fe i de confiança en Déu.

Perquè la constatació d'una realitat, "la disminució de la vocació a la vida baptismal i les seves vocacions particulars", no ens ha de dur a la conclusió de la pèrdua de perspectiva del saber viure en el present de Déu. Hem de tornar a recuperar l'esperança, que vol dir no oblidar que aquest és el moment que ens ha tocat viure, que aquest és el moment de Déu a casa nostra. I que és ara on hem de fer que l'Evangeli torni a transformar les nostres vides.

Recuperar l'esperança vol dir fer silenci. Vol dir deixar de demanar a Déu que ens ajudi en els nostres projectes i escoltar què ens demana Ell a nosaltres. Hem de tornar a escoltar

com Déu ens diu, a caud d'orella: "Atura't. Jo també tinc un projecte per a tu a l'interior de la nostra Església per transformar el món. Si vols, si no hi poses obstacles, ens en sortirem. Deixa't conduir per mi. Dignes sí."

És ara el moment de recuperar la nostra vocació baptismal i respondre generosament a la vocació particular a la qual ens crida Déu: matrimoni, vida religiosa, sacerdocí, laïcat compromès..., i esdevenir veritables deixebles del Crist. O sigui, que amb les nostres vides, amb les nostres paraules, amb els nostres actes, hem de poder mostrar al món que som deixebles de Jesús, i que el seu projecte continua essent vàlid avui. Llavors, hi tornarà a haver esperança. ■

Viure en un habitatge insegur o inadequat té conseqüències importants en la qualitat de vida de les persones, especialment els infants i adolescents

El luxe de viure en una llar digna

CARD. JOAN JOSEP OMELLA OMELLA

Arquebisbe de Barcelona

Avui dia, en el nostre entorn més proper, alguns dels drets de les persones han esdevingut un luxe. Em centraré en un: el luxe de viure en una llar digna.

Hem sentit a parlar molt del “sensellarisme”, una paraula nova per a un nou drama humà. Ens sorprèn veure jaços de cartró on passen la nit algunes persones sense sostre, tant si fa fred com si fa calor. El drama és aquí i ens colpeja. Hi ha moltes persones que tenen un sostre, sí, però el sobreesforç que fan per pagar el lloguer les condemna a malviure.

Cada cop hi ha més famílies que no poden accedir a un habitatge digne ni a poder mantenir-lo. Són víctimes d’una realitat crua, d’un fenomen que ja s’ha batejat com a exclusió residencial. La crisi de l’habitatge està afectant de manera més intensa les llars en situació de vulnerabilitat i, per això, en aquests casos parlem

d’emergència social. L’Església coneix aquesta realitat molt de prop, perquè rep diàriament centenars de peticions d’ajuda. Aquesta situació és molt dolorosa per als afectats i per a tota la societat.

Amb dades de 2024, la Fundació FOESSA ens alerta que més de 4,6 milions de llars a Espanya, el 24% de la població, pateixen dificultats relacionades amb l’accés i el manteniment de l’habitatge. Traslladat a la diòcesi de Barcelona, el 27% de la població, és a dir, 726.000 persones, tenen dificultats per accedir o mantenir un habitatge. Aquestes xifres ens mostren que no tenim tots les mateixes possibilitats.

Les famílies en situacions de pobresa dediquen avui més del 70% dels seus ingressos al pagament del lloguer d’un habitatge precari, cosa que comporta viure en un habitatge insegur o en un habitatge inadequat. És insegur quan aquestes famílies es veuen obligades a llogar un habitatge sense contracte o quan viuen sota l’amenaça de perdre l’habitatge o l’amenaça de violència per part de la família o parella. Un habitatge és inadequat quan moltes persones han de viure en un lloc reduït o en espais inapropiats: locals comercials, soterranis sense llum natural i amb

deficiències greus de construcció o amb insalubritat.

Viure en un habitatge insegur o inadequat té conseqüències importants en la qualitat de vida de les persones, especialment els infants i adolescents, i afecta la seva salut física i emocional.

Faig una crida ferma a les administracions públiques a treballar juntament amb el sector privat per tal de promoure activament la construcció d’habitatge social; així com altres mesures que permetin a les persones accedir a un habitatge digne amb un preu digne i assequible a la seva renda. Cal assegurar un habitatge digne a les persones i a la vegada també respectar la propietat privada.

Benvolguts germans i germanes, no podem dormir tranquils mentre germans nostres no poden viure amb dignitat a la nostra ciutat, al nostre barri o al nostre edifici. El nostre deure com a catòlics és ajudar els nostres germans, especialment els més vulnerables i necessitats. Ens cal tenir esperança i creativitat per construir un món on puguem viure dignament. Ens cal una mirada a llarg termini, però ara hauríem de donar una resposta a l’emergència social que ens interpel·la. Què podem fer entre tots per trobar solucions? ■

La seva figura és cada vegada més important perquè no caigui en l'oblit una gran part del patrimoni cultural religiós del nostre país

ELS COL·LECCIONISTES, CUSTODIS DE L'ART RELIGIÓS POPULAR

MACIÀ GRAU

Si preguntem a les noves generacions quins eren els elements bàsics que no podien faltar a les cases dels seus pares o avis, segurament seran pocs els que pensin en objectes d'art popular religiós. Peces com el Sant Sopar, que lluita a cada menjador, o el Crucifix, situat al capçal del llit, són elements imprescindibles que formaven part del paisatge domèstic de les famílies catalanes. Malauradament, per als joves cada vegada és més difícil entendre quina ha estat la importància de l'art religiós popular, ja que en el món secularitzat on vivim, molts d'aquests objectes estan desapareixent i han acabat als mercats de vell o directament llençats, en no tenir valor econòmic.

Seria un error però, deixar que l'art religiós popular caigui en l'oblit, ja que, sense la majoria d'aquestes peces (entre les quals trobem infinitat d'elements, com els recordatoris de la primera comunió, que s'emmarcaven i es penjaven perquè tothom els pogués veure, els quadres i làmines de sants, o les beneiteres, que es col·locaven al capçal del llit), no podríem explicar a les noves generacions com ha estat l'evolució de la nostra societat, tant a nivell religiós com cultural. La proliferació d'imatges religioses a les cases, per exemple, és un reflex de la devoció que hi havia al nostre país a principis del segle XX, i no tenien un significat només espiritual, sinó també social.

LA ÚLTIMA CENA
PART DEL RETABLE MAJOR DE SANT ESTEVE
DE VALÈNCIA. PORTAT PER JUAN DE JUANES
A MÚLTIPLES SIGLES I VENUT COM A
MÚLTIPLES PEINTURES DE SANT ESTEVE

JUAN DE JUANES

JUAN
DE JUANES

Josep Maria Alberich mostra orgullós
l'exposició de Sants Sopars que ha anat
recuperant els últims trenta anys.

JOSEP MARIA ALBERICH

“En veure tots aquests objectes de religiositat popular que s’estaven perdent vaig decidir començar a comprar-los, pel seu valor històric, sentimental i popular”

“Abans, quan la gent comprava una casa el primer que feia era decidir quin Sant Sopar posarien al menjador, era un símbol de distinció”

Una vegada hem entès la seva importància, ens podem preguntar com podem explicar i mostrar als més joves tots aquests objectes en el futur si cada vegada són més difícils de trobar. És aquí on entra en joc la figura dels col·leccionistes, protagonistes del nostre reportatge, que en les darreres dècades s’han dedicat a adquirir tots aquestes objectes d’art popular religiós, amb la voluntat de preservar el llegat per a les futures generacions.

JOSEP MARIA ALBERICH, UN COL·LECCIONISTA DESCONEGUT DE VILALLONGA DEL CAMP

Per conèixer un d’aquests guardians de l’art popular religiós ens traslladem a Vilallonga del Camp, un municipi del Tarragonès on s’hi amaga una de les col·leccions més grans de Catalunya d’aquest tipus. Allí coneixem Josep Maria Alberich Fortuny, jutge de Pau jubilat i que forma part del consell parroquial i ajuda Mn. Joan Antoni López, rector de Vilallonga i de cinc parròquies més. Alberich ens rep a la rectoria de l’església de Sant Martí, on el primer que ens trobem és un Sant Sopar realitzat per les monges benetes de Montserrat. Com ens explica, aquesta és una de les obres que ha adquirit darrerament, procedent d’un mercat

de vell de Tarragona on algú l’havia dipositat. Quan comença a explicar-nos les dimensions de la seva col·lecció, ens adonem que els Sants Sopars són només una petita part de les peces que conserva a casa seva. “Tinc tot el que us pugueu imaginar, guardo tots els objectes de cultura popular religiosa que trobo. Tinc una col·lecció amb exemplars del famós llibre de Kempis, *La imitació de Crist*, de crucifixos, rosaris, quadres de sants, beneiteres, estampes amb relíquies, catecismes, medalles, escapularis, marededeus de les que en diem ‘de cap i pota’, recordatoris de comunió, gojos, missals... la llista és interminable”, reconeix Alberich.

El seu interès per adquirir aquestes peces que la gent ha anat retirant de casa va començar fa gairebé trenta anys, amb el principal objectiu que no s’oblidessin: “En veure tots aquests objectes de religiositat popular que s’estaven perdent perquè no es considerava que tenien valor econòmic, vaig decidir començar a comprar-los. Sempre he pensat que sí que tenen valor, potser no artístic, però sí històric, sentimental i popular”, explica.

Tots aquests anys en els quals ha anat comprant objectes arreu del territori l’han ajudat a entendre la importància que ha tingut la religiositat popular a la nostra societat, i l’han ajudat a aprofundir en cada objecte o document. Per això durant la nostra visita ens pot explicar tot tipus d’anècdotes relacionades amb el tema, com per exemple l’aparició de l’estuc per construir imatges dels sants, que va revolucionar la imatgeria popular: “Es va inventar en un taller d’Olot, és com una pasta feta de fusta, que fa que si cau la figura del sant no s’aixafi, sinó que només s’esberli. Amb aquest material, sumat al fet que segurament tenien bons contactes amb la Santa Seu, van aconseguir l’autorització per beneir els sants que feien al seu taller. Els que es podien beneir portaven al darrere un segell, que encara es pot veure a les figures que conservo a la col·lecció.” Pel que fa a les figures dels sants, el mateix Alberich reconeix que per la quantitat i la tipologia que ha col·leccionat, hi havia una gran devoció a sant Josep, sant Jordi, i sant Antoni de Pàdua.

Tot i la varietat de peces que conserva Alberich, una de les col·leccions

La majoria de les peces dels col·leccionistes d’art popular religiós les han trobat als mercats de vell, en no tenir gran valor econòmic.

de les quals està més orgullós és la de Sant Sopars, que com ens recorda, es van posar de moda a finals del segle XVIII: “Abans, quan la gent comprava una casa, el primer que feia era decidir quin Sant Sopar posarien al menjador, era un símbol de distinció. En començar el 1900 van aparèixer, juntament amb els quadres, les figures de sants i les marededeus.” Per ensenyar-nos la gran varietat que ha adquirit tots aquests anys, ens traslladem en un local situat al costat de la rectoria, on hi ha exposats uns 300 Sant Sopars de forma permanent. Autèntics testimonis d’una devoció viscuda dia rere dia. En veure la bellesa d’aquestes peces, algunes autèntiques obres d’art, li preguntem si no seria possible que en un futur es fessin més exposicions d’aquest tipus amb altres peces de religiositat popular. “No estic en contacte amb altres col·leccionistes, però sí que és cert que fa poc va venir l’arquebisbe Joan Planellas a veure l’exposició de Sant Sopars i li va agradar molt. El problema és l’espai, perquè després ho vaig parlar amb el secretari del bisbe i em va comentar que els va cridar molt l’atenció la col·lecció de temàtica de religiositat popular”, reconeix Alberich, que manifesta que té un nombre “incalculable de peces”.

EL FUTUR DE LES COL·LECCIONS PRIVADES

Tot i que les col·leccions com la de Josep Maria Alberich siguin una de les formes més efectives de conservació, hi ha alguns col·leccionistes que han decidit donar les seves peces a institucions que les puguin preservar i exposar al públic. Un dels casos més coneguts és el d’Antoni Gelonch, que fa uns anys va dipositar la seva col·lecció de gravats al Museu de Lleida. Va prendre aquesta decisió després d’arribar al miler de gravats, una fita que el va fer reflexionar: “Vaig decidir que en lloc de tenir-los a casa, valia més que els donés a un museu perquè tothom en pogués gaudir”, manifesta. A més, també ha fet altres exposicions temporals arreu del país, com és el cas de la que va fer al Saló del Tinell, que es titulava *Imatges per creure* i que era de temàtica religiosa, amb gravats dels segles XVI i XVII.

Quan li exposem a Gelonch la situació de col·leccionistes com Alberich, de Vilallonga del Camp, que tenen un gran nombre de peces a casa

seva, reconeix que és un tema difícil, però que el millor que es pot fer és posar-se en contacte amb els museus: “Podria adreçar-se a un museu etnològic, i que vegin les peces que té, potser les més destacades es podrien exposar o guardar en reserva, perquè això forma part de la cultura popular, del que hi havia a les cases.”

L'ARXIU GAVÍN

Una altra de les opcions que també podria contemplar un col·leccionista com Alberich és posar-se en contacte amb l’Arxiu Gavín, Centre de Documentació de Cultura Popular i Religiosa de Catalunya. Aquesta institució marista, creada per Josep Maria Gavín (1930-2023), està situada actualment al monestir de les Avellanes, i té 48

fons documentals amb més de 5,3 milions de documents, incloent-hi 34.300 goigs, 750.000 advocacions marianes, 54.000 estampes de sant Josep i altres tipus de recordatoris religiosos. L’arxiver responsable d’aquest centre documental únic a Catalunya és Josep Sansalvador Castellet. És l’encarregat de continuar el llegat de Gavín, que va deixar-nos el seu emblemàtic inventari fotogràfic d’esglésies al nostre territori.

Precisament, el mateix Gavín va ser un dels pioners del col·leccionisme a Catalunya, ja que com ens explica Sansalvador, va participar en la creació de l’Associació de col·leccionistes de Catalunya: “Gavín estava interessat a col·leccionar art religiós des que tenia cinc anys, quan va començar a guardar totes les estampes

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

Josep Sansalvador, amb Josep Maria Gavín, davant de Santa Cecília de Torrellablanca, descoberta pel mateix Gavín mentre feia l'inventari d'edificis religiosos de Catalunya.

dedicades a sant Josep, perquè ell es deia Josep Maria. Era un col·leccionista nat, sempre anava recollint petits materials en format paper que la gent llançava, perquè no volia que es perdés res, i que en un futur es tingués constància de tota la cultura religiosa i popular del nostre país.”

Tot i que a l'Arxiu Gavín només es guarden documents en format paper i no altres objectes de la cultura popular religiosa, Sansalvador admet que estan oberts a les possibles donacions de col·leccionistes particulars (de fet té una col·lecció de 5.500 figures d'àngels, donació de la Sra. Fina Armengol) que al llarg de tots aquests anys han acabat formant part del gran fons que ha contribuït que el 1984 l'arxiu rebés la Creu de Sant Jordi. “Encara que ens donin un document que ja tenim, no el llencem, ho guardem tot. Recordo que Gavín col·laborava amb altres col·leccionistes, que quan s'anaven fent grans ens donaven les seves col·leccions. Això fa que siguem un arxiu de temàtica religiosa únic a Catalunya”, explica.

Tant ell com Antoni Gelonch animen els altres col·leccionistes a continuar amb la seva tasca de guardians

de l'art popular religiós, però també recorden que la col·laboració amb els museus o centres de documentació pot ser una alternativa segura per al futur de la seva col·lecció. D'aquesta manera, totes aquestes peces i documents que formen part de la nostra història podran ser apreciats per les noves generacions i ens ajudaran a recordar el paper que la religiositat popular ha tingut i continua tenint a la nostra societat. ■

L'Arxiu Gavín té 48 fons documentals amb més de 5,3 milions de documents.

ANTONI
GELONCH

“Les peces més
destacades es
podrien exposar o
guardar en reserva,
perquè formen part
de la cultura popular,
del que hi havia a les
cases”

JOSEP
SANSALVADOR

“Gavín estava
interessat a
col·leccionar art
religiós des que
tenia cinc anys,
quan va començar
a guardar totes les
estampes dedicades
a sant Josep. Era un
col·leccionista nat”

**JOSEP MIRÓ
I ARDÈVOL**
President d'e-Cristians

Mensualment, o fins i tot setmanalment, dedica un temps tranquil davant del Santíssim Sagrament en oració silenciosa i lectura espiritual

Com aprofitar l'Any Sant. Uns consells de George Weigel

George Weigel és un autor que no necessita gaire presentació, entre d'altres coses perquè aquest escriptor, professor de Teologia i políticòleg, és autor d'un llibre famós, *Testimoni de l'esperança*, una magnífica biografia de sant Joan Pau II. Dies enrere, escrivia una consideració sobre aprofitar bé l'Any Sant. Ho feia a *First Things*, de l'Institute of Religion and Public Life (IRPL), que es defineix amb una idea potent: "Promoure una filosofia pública amb base religiosa per a l'ordenament de la societat." Els seus consells em semblen tan bons, que no puc deixar de resumir-los:

Aprofundeix en l'esperança cristiana, que mai no defrauda perquè es basa en l'amor de Déu. Weigel recomana aprofundir en la segona encíclica del papa Benet XVI, *Spe salvi* ("Salvats per l'esperança"). Aquest pot ser el nostre eix per al present Any Sant.

Emmarca cada dia amb la pregària diària oficial de l'Església. La Litúrgia de les Hores, el mitjà clàssic pel qual l'Església catòlica santifica tots els dies al llarg de l'any. I en aquest cas, Weigel assenyalava el *Magnificat*, el llibre d'oracions en nou idiomes, que permet introduir-se d'una forma simplificada en aquest itinerari diari d'oració. Nosaltres disposem, a més, de la imprescindible *Litúrgia de les Hores*, de l'editorial Balmes i Publicacions de l'Abadia de Montserrat, i també de bones

aplicacions de mòbil, com la de la diòcesis de Sant Feliu.

Endinsa't en la Bíblia. Per meditar-la i contemplar-la. I afegeixo jo: és una ocasió excel·lent per introduir-nos en la pregària monàstica per excel·lència: la *Lectio divina* i les seves fases ben pautades de *lectio* (lectura atenta del text), *meditatio*, *oratio*, *contemplatio* i *actio* (permetre que la pregària ens mogui a l'acció).

Posa't en contacte amb els sants. Coneix-los i medita sobre la seva vida. Fes-ho amb els nostres sants de Catalunya per contribuir que no es perdi aquesta pietat i el seu gloriós record. A la web www.llaurado.info/santoral podeu trobar 6.084 fitxes de sants i beats, de les quals 542 tenen descripció, 376, fotografia i 17, goig.

Submergeix-te en el Credo de Nicea. El Jubileu 2025 inclourà una celebració del 1.700 aniversari del Primer Concili de Nicea, que ens va donar el Credo que recitem avui dia, base de l'ortodòxia cristiana.

Fes una Hora Santa regular. Mensualment, o fins i tot setmanalment, dedica un temps tranquil davant del Santíssim Sagrament en oració silenciosa i lectura espiritual.

Redescobreix l'esperança en el Sagrament de la Penitència. Una visita mensual amb Crist al confessional serà una excel·lent disciplina durant aquest any, que ens enfortirà per a l'obra de discipulat missioner a la qual tots som cridats en el baptisme. ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana recollim el pronunciament del Papa sobre les **deportacions** massives d'**immigrants** als **Estats Units**, assistim al **Congrés de Vocacions** a **Madrid** i donem raons per a l'**esperança** des de la **presó**

CEE

¿PARA QUIÉN SOY?

Del 7 al 9 de febrer es va celebrar a Madrid el Congrés de Vocacions "Per a qui soc?" amb la participació de 3.000 persones, entre elles més de 200 provinents de Catalunya.

Francesc es pronuncia sobre les deportacions massives als Estats Units

El Papa recorda que no es pot identificar immigració il·legal amb delinqüència

ÁNGELES CONDE

Ciutat del Vaticà

Per primer cop, el papa Francesc s'ha pronunciat sobre les deportacions massives que ha iniciat la nova administració al capdavant del govern dels Estats Units amb el president Donald Trump.

El Sant Pare ho ha fet per escrit, amb un missatge que adreça als bisbes nord-americans, els quals han hagut d'acomiarar entorn d'un terç del personal de la seva Oficina de Serveis de Migració i Refugiats després de no haver rebut encara els reemborsaments del govern federal per la seva feina amb aquests migrants i refugiats. L'Església catòlica s'ocupa al voltant del 20% dels immigrants als Estats Units.

Francesc recorda que vivim en un temps marcat pel fenomen de la migració i que als migrants i refugiats hi ha Déu encarnat. Perquè Jesús també va viure l'experiència d'haver estat expulsat de la seva pròpia terra "a causa d'un risc imminent per a la seva vida". "El Fill de Déu, en fer-se home, també va triar viure el drama de la immigració", destaca el Pontífex.

El Pontífex escriu que Jesucrist "ens educa en el reconeixement permanent de la dignitat de cada ésser humà, sen-

se excepció". En conseqüència, indica Francesc, "som cridats a mirar la legitimitat de les normes i de les polítiques públiques a la llum de la dignitat de la persona i els seus drets fonamentals, no a l'inrevés".

Després d'aquestes premisses, el Sant Pare en la missiva crítica que s'identifiqui com a delinqüent qualsevol immigrant que no compti amb els seus documents en regla. El Papa comprèn que un país exerceixi el seu dret a defensar-se i a protegir els seus ciutadans de qualsevol criminal, però, assegura que "l'acte de deportar persones —que en molts casos han deixat la seva terra per motius de pobresa extrema, d'inseguretat, d'explotació, de persecució o pel greu deteriorament del medi ambient— fereix la dignitat de molts homes i dones, de famílies senceres, i els col·loca en un estat d'especial vulnerabilitat i indefensió". Francesc subratlla que el veritable bé comú es promou respectant el dret de tothom, especialment, dels més desprotegits i vulnerables. Aquest respecte no es contraposa a una política que reguli la migració legal. Francesc, però, adverteix que aquesta política "no es pot construir a través del privilegi dels uns i el sacrifici dels altres". I sentència: "El que es construeix a base de força, i no a partir de la veritat sobre la igual dignitat de tot ésser humà, comença malament i acabarà malament."

El Papa no es cansa de subratllar que l'ésser humà és un subjecte amb dignitat i que oblidar això introdueix fàcilment un criteri ideològic "que distorsiona la vida social i imposa la voluntat del més fort com a criteri de veritat". Per això, demana que no es cedeixi a aquestes narratives que discriminin i marginen "els nostres germans migrants i refugiats" i anima que es cons-

trueixin ponts i no "murs d'ignominia".

Immediatament després de la publicació d'aquest missatge del Papa, hi ha hagut resposta del govern nord-americà. L'anomenat "tsar de la frontera" de Trump, Tom Homan, ha recomanat a Francesc "arreglar l'Església catòlica". I li ha recriminat que el Vaticà està envoltat per un mur. ■

TERESA DE CALCUTA, AL CALENDARI ROMÀ GENERAL

Santa Teresa de Calcuta serà inscrita al Calendari Romà General i la seva memòria serà celebrada per tothom el 5 de setembre. Significa que aquesta memòria s'inclourà en tots els calendaris i llibres litúrgics per a la celebració de la missa i la Litúrgia de les Hores, així com al Martirologi Romà. D'aquesta forma, la seva memòria serà la primera de les celebracions el 5 de setembre. El Dicasteri per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments també ha disposat aquests textos litúrgics que ara les conferències episcopals hauran de traduir i aprovar. En el comunicat amb el qual el Vaticà anuncia la inserció del nom de santa Teresa de Calcuta al Calendari Romà, s'explica que el papa Francesc ha acollit les peticions i desitjos de pastors, religioses, religiosos i fidels laics per proposar així la Mare Teresa com "un testimoni extraordinari d'esperança per a tots els que han estat descartats en la vida".

PAPA FRANCESC

"El Fill de Déu, en fer-se home, també va triar viure el drama de la immigració"

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Llibertat, dubte
i vocació

Aquest febrer el papa Francesc ens demana resar especialment per les vocacions a la vida sacerdotal i religiosa: “Preguem perquè la comunitat eclesial aculli els desitjos i els dubtes dels joves que senten la crida a viure la missió de Jesús a la vida”, diu el Papa en un vídeo molt breu, on explica el seu relat de vocació.

Pregar perquè l'Església aculli desigs i dubtes; el desig de l'enamorat que descobreix Déu-Jesús i queda trasbalsat per la fam de transcendència, d'allò que li omple el cor i la vida. I també acollir el dubte; que és raonable, sobre si aquell és el camí propi, sobre la voluntat pròpia i la de Déu i sobre les renúncies i compromisos que comporta qualsevol vincle d'amor en un món tan ple de bones opcions.

El filòsof personalista E. Mounier parlava de la dialèctica espiritual entre la llibertat i la vocació: entre aquella essència donada i aquella essència oberta que hem de desplegar cap a un sentit últim: l'amor. Perquè la vocació humana —cristiana— és l'amor. Però la vocació religiosa o sacerdotal implica una dificultat extra en el context actual tan farcit d'opcions llamineres.

Perquè la pugna i el discerniment avui ja no es lliura només en l'esfera de la pròpia interioritat i les seves resistències i contradiccions sinó, sobretot, en el marc de la infinitat de possibilitats i opcions que tenim. Escollir un camí tan incert i atípic de servei enmig de centenars de cants de sirena és difícil. Que acompanyem aquella crida personal de Déu a la vida religiosa, essent conscients del context actual, també és la missió de l'Església *ad intra*.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Professor d'Antropologia i consiliari
a Blanquerna

© Vatican Media

El 2017 el papa Francesc va llançar la campanya “Compartint el viatge”, de Càritas internacional, on convidava a promoure la cultura de l'encontre amb els migrants i refugiats.

Més de 200 persones d'arreu de Catalunya van participar en el congrés celebrat a Madrid

Gran família vocacional al servei de la missió

El Congrés de Vocacions "Per a qui soc?" va aplegar 3.000 persones al pavelló Madrid-Arena.

CARME MUNTÉ MARGALEF
Redacció

SUSANA GARCÍA
DEL ÁLAMO

"Hem viscut
una comunió de
vocacions diferents
i al mateix temps
complementàries"

La gran família vocacional d'arreu de les 70 diòcesis espanyoles es va aplegar a Madrid del 7 al 9 de febrer en el Congrés de Vocacions, organitzat pel Servei de Pastoral Vocacional de la Conferència Episcopal Espanyola. Hi van participar 3.000 persones, entre les quals 236 provinents de les deu diòcesis catalanes. Laics, sacerdots i consagrats van compartir dies de reflexió i de compromís al voltant d'una pregunta clau que tot cristià al llarg de la seva vida s'hauria de formular: "Per a qui soc?" Com va dir el papa Francesc en el missatge adreçat als congressistes: "Ets per a Déu, sens dubte. Però

Ell va voler que siguis també per als altres, i va posar en tu moltes qualitats, inclinacions, dons i carismes que no són per a tu, sinó per a altres" (*Christus vivit*, núm. 286).

"Hem de recordar que Déu ens crida a viure la nostra vocació, que vol donar sentit al que som i al que fem des d'Ell i per a Ell i que sobretot l'hem de viure en comunió amb els nostres germans", exposa una de les congressistes, Susana García del Álamo, provincial de les Carmelites de Sant Josep i presidenta de la Unió de Religiosos de Catalunya. Destaca que el congrés ha estat una experiència molt enriquidora, "perquè hem viscut una comunió de

vocacions diferents i al mateix temps complementàries". "Ha estat un record que Jesús és al mateix temps l'àncora que fonamenta la nostra fe i les xarxes que ens agermanen en una mateixa vocació: la de l'Amor que ens impulsa a viure en plenitud l'Evangeli encarnat, fet mirada, gest, paraula, esperança i il·lusió", afegeix.

"Un dels principals aprenentatges del congrés ha estat fer-nos més conscients que hem d'impulsar una cultura vocacional en què s'entengui

Vocacional" —format pels responsables de les delegacions diocesanes per a les vocacions, el clergat, la vida consagrada, el laïcat i la família, l'activitat missionera i la cooperació entre les Esglésies i el Seminari de Tarragona— i replicar el congrés a casa nostra, "segurament, com a ideal, les diòcesis catalanes juntes, perquè tots els qui no han pogut participar a Madrid prenguin la mateixa consciència del nou impuls vocacional, amb el guiatge de l'Esperit i totes les vocacions unides en sinodalitat".

Com a fruits concrets del congrés, la presidenta de la Unió de Religiosos de Catalunya indica algunes pistes a seguir, com "la importància de fer un bon acompanyament, especialment als infants i als joves per tal d'ajudar-los a desvetllar el missatge de Jesús". En aquesta mateixa línia, planteja el repte perenne de com presentar als joves la Bona Nova de l'Evangeli d'una manera atractiva sense perdre l'essència del missatge, "per tal que siguin capaços de reflexionar sobre el sentit de la seva pròpia existència i quina és la vocació a la qual Déu els crida".

I, finalment, també comenta "la necessitat de trobar eines i espais per tal d'afavorir la convivència vocacional de consagrats, sacerdots, laics, matrimonis i joves des de la mateixa diòcesi per tal de viure i treballar una missió compartida que doni resposta a les necessitats de la societat actual". En aquest sentit —afegeix— hi ha "necessitat de fer un treball pastoral conjunt que permeti compartir projectes comuns adaptats a les diferents realitats".

Una altra carmelita de Sant Josep participant al congrés, Dayana Ya-

raim Carrillo Rea, reflexiona sobre la vivència de la pròpia vocació: "Si no vivim amb autenticitat, com podem compartir la veritat?; si no vivim amb coherència, com podem escampar la llavor de l'entrega?" "Aquesta és la clau —afegeix— per mostrar al món que val la pena seguir Jesús i que no podem deixar d'explicar el que Déu fa a la nostra vida, que té sentit i té futur perquè precisament el centre és Déu."

L'Eucaristia de cloenda i d'enviament, el diumenge 9 de febrer, va ser presidida per Mons. Luis Argüello, que va convidar a acollir la invitació del Senyor *Duc in altum*, "Rema mar endins". El president de la Conferència Episcopal Espanyola va acabar l'homilia amb una petició i una invocació: "Recordem qui som, d'on venim i cap on som convocats. *Duc in altum*, d'extrem a extrem i amb profunditat, per respondre la pregunta per a qui soc jo? Ja sabem la resposta. Per al Senyor en els germans." ■

bé que totes les vocacions, inclosa la laical compromesa i la matrimonial —a vegades oblidades quan es parla de promoure les vocacions—, totes en comunió, enriqueixen la vida de l'Església." Així s'expressa Marcel Pallejà, que va participar en el congrés juntament amb 24 persones més procedents de l'arquebisbat de Tarragona, encapçalades per l'arquebisbe Joan Planellas. Pallejà és un laic compromès amb les Dominiques de l'Ensenyament i coordinador de l'acció pastoral i la formació de l'arquebisbat de Tarragona.

"Una de les claus del congrés de Madrid", segons Marcel Pallejà, "serà enfortir el Servei Diocesà de Pastoral

MARCEL PALLEJÀ

"Una de les claus del congrés serà enfortir el Servei Diocesà de Pastoral Vocacional"

Centre Odontològic
PRODENTS

Implantologia • Pròtesis • Estètica
Periodòncia • Endodòncia

Avinguda Madrid 36, 08028, Barcelona
93-3306050 / info@prodentsbcn.com

Raons per a l'esperança en el món de la presó

Agustí Codinach

JOSEP FAJARDO FERNÁNDEZ

Intern a CP Brians 2

L'esperança és una paraula molt bonica i alhora també és una paraula *esperança-dora*, sobretot per als que estem privats de llibertat. Cada dia vivim amb esperança, de rebre alguna notícia, alguna carta...

Amb esperança espero que arribi el diumenge per celebrar, juntament amb els companys de Brians 2, la santa eucaristia

Soc un jove cristià que em trobo privat de llibertat al centre penitenciari de Brians 2. Visc amb esperança durant tota la setmana per veure la família, que venen els dissabtes. Amb esperança espero que arribi el diumenge per celebrar, juntament amb els companys de Brians 2, la santa eucaristia. Amb esperança truco cada dia la família, tot esperant que estiguin bé. Amb esperança espero la llibertat.

La llibertat va molt lligada a la fe i puc assegurar que a la presó es fa més forta. Sovint sento un company que li diu a un altre: "Germà, em convides a un cafè?" Si vas pel carrer, els amics o la família et criden pel teu nom, però a la presó tots ens cridem amb la paraula *germà*. Això és una gran esperança; esperança d'estimació, d'amor fratern, de germà, d'unió, de comunió amb els germans. D'això, se'n diu comunitat cristiana. I això

és el que visc a Brians 2.

Cal continuar treballant pel regne de Déu, amb esperança i fe. Visc també amb l'esperança que tots hem de treballar per un món més just i solidari, on regni la pau arreu del món.

Aquí, a Brians 2, de vegades a la santa eucaristia cantem: "¡Aleluya! Cantará quien perdió la esperanza, y la tierra sonreirá! ¡Aleluya!"

Moltes persones s'han solidaritzat amb els damnificats de la tragèdia de la dana a València. Tant de bo també jo pogués ajudar-los. Agraïxo de tot cor aquesta gent que està ajudant els qui ho han perdut tot, però de ben segur que l'esperança no, perquè amb la força del Senyor ressuscitat tot és possible.

Que no es perdi mai l'esperança, sobretot la de la pau i l'amor per a tota la humanitat. Com diu el Salm: "La nostra esperança és el Senyor. Confiam en sa paraula." ■

GIRONA

Recuperat el cap d'una figura del retaule major de la basílica de Castelló d'Empúries

El bisbat de Girona va comprar, ara fa uns mesos, un cap de figura masculina d'alabastre policromat, datat del segle XV. S'ha identificat com a part del retaule major de la basílica de Castelló d'Empúries. La peça, que va sortir a la venda en una subhasta, està pendent d'un estudi per a la seva restauració i col·locació definitiva.

VIC

La Jornada de la Vida Consagrada de l'Any jubilar

El diumenge dia 2 de febrer es va celebrar a la catedral de Vic la XXIX Jornada Mundial de la Vida Consagrada amb el lema "Pelegrins, sembradors d'esperança", amb l'eucaristia presidida pel bisbe. Es trobaren a la celebració a la catedral els membres de la vida consagrada, el grup d'infants de la catequesi i membres del grup de llatins i d'africans, els quals s'uniren a la celebració col·laborant-hi amb algun cant i pregària.

TERRASSA

Festa de Santa Escolàstica

El 10 de febrer el bisbe Salvador va presidir la missa al santuari de Puiggràcies amb motiu de la festa de Santa Escolàstica. Concelebraren diversos preveres i diaques relacionats amb el santuari i participaren laics dels pobles veïns i devots de la Mare de Déu, així com un bon nombre de monges del monestir de Sant Pere de les Puel·les.

LLEIDA

Cicle de l'IREL sobre el Concili Vaticà II

El bisbe Salvador va obrir el 6 de febrer el cicle de xerrades que organitza l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL) sobre els documents més importants del Concili Vaticà II, coincidint amb els seixanta anys d'aquesta important cita. El prelat va parlar del primer concili ecumènic, el de Nicea l'any 325, per enllaçar-lo amb el més recent, convocat pel papa Joan XXIII.

TORTOSA

Festa de Sant Enric a Vinebre

L'últim dissabte del mes de gener, aquest any dia 25, se celebra a Vinebre la Festa de Sant Enric d'Ossó i Cervelló. Va presidir la missa el bisbe Sergi, en la seva primera visita al poble. En arribar a l'església fou rebut per l'alcalde i membres de la corporació municipal, i per les Germanes. La missa va ser cantada pel cor parroquial i va donar pas a la benedicció d'animals a la plaça de l'Església i a la rifa de 5 cistelles.

SOLSONA

Festa Major del Santíssim Misteri a Cervera

Els dies 5 i 6 de febrer, la parròquia de Cervera va celebrar la Festa Major del Santíssim Misteri. El dia 5 es van interpretar les Completes amb la presència del bisbe de Lleida, Salvador Giménez, el vicari general de Solsona i capellans del bisbat. Com a autoritats civils, cal destacar el paer de Cervera i l'alcalde de Barcelona. El dia 6 tingué lloc l'ofici solemne presidit també pel bisbe de Lleida.

URGELL

Reunió del Patronat de la Fundació Llar Cristiana Maria Maestre

El Patronat de la Fundació Llar Cristiana Maria Maestre, presidit per Mons. Joan-Enric Vives, es va reunir el 4 de febrer al Seminari diocesà. Després d'aprovar l'acta de la darrera reunió i tractar els temes de l'ordre del dia, els patrons van visitar les obres de construcció del Centre de Salut Mental de l'Alt Pirineu, que se situarà en una part de l'edifici del Seminari Diocesà, i que estan promogudes pel bisbat.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Relleu a la secretaria particular del bisbat

Fra Xabier Gómez ha nomenat Mn. Manuel Duaso Izquierdo, DP, fins ara adjunt a Secretaria Particular, com a secretari particular. Substitueix en el càrrec, acollint la seva petició, Mn. Joan Pere Pulido Gutiérrez, qui ha realitzat aquest servei a l'Església de Sant Feliu de Llobregat, des de la seva creació.

TARRAGONA

Nou degà a la catedral

L'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas, va signar, amb data d'11 de febrer, el nomenament de Mn. Joan Miquel de Rivas Alarcón com a degà-president del Capítol de la santa església catedral basílica de Tarragona, metropolitana i primada de les Espanyes per un termini de dos anys.

ELOI ARAN Cap d'àrea d'identitat
i missió de la FECC

AULA EDUCATIVA

“Bomba, cañón... ¡Sagrado Corazón!”

El cor és el lloc de la memòria de milers de petits detalls que omplen de poesia i amor un món en l'era de la intel·ligència artificial

D'acord, el títol sona molt bel·licista però s'entén millor si us dic que és el crit per animar l'equip de bàsquet d'una escola dedicada al Sagrat Cor (de Jesús!). Una escola de tantes que pren de referència aquesta devoció, perquè, com ens recorda recentment l'encíclica *Dilexit nos* (DN, 2024), “la rellevància de la devoció al Cor de Crist és especialment evident en l'obra evangelitzadora i educativa de nombroses congregacions religioses (...) que han estat marcades des dels seus orígens per aquesta experiència espiritual cristològica” (DN, 50).

Ah, però... d'una “experiència cristològica” en sorgeix una escola? Doncs es veu que sí! Si més no, com a mínim, per a les 17 escoles del sistema educatiu de Catalunya

provinents de 15 titularitats diferents on l'escola s'anomena “Sagrado Cor”. I no només com una cosa “dels orígens”, sinó que, “tal com està el pati” —també el pati de l'escola, que es veu que fa molt de “soroll”—, especialment amb l'actualitat de l'educació en l'afectivitat o la “interioritat” —per què no en diem ja “espiritualitat”?—, la devoció al Sagrat Cor també aporta una lectura pedagògica molt interessant per a les comunitats de les escoles cristianes. No en farem una encíclica educativa, d'un article d'opinió, però val la pena anotar algunes idees.

La devoció al Sagrat Cor mena al nucli de la persona des del qual es pot unificar i harmonitzar una història personal que pot semblar fragmentada però on tot pot trobar un sentit

(DN 20); el cor és el lloc de la memòria de milers de petits detalls que omplen de poesia i amor un món en l'era de la intel·ligència artificial (DN 21); és des del Cor de Crist que es pot donar un espai de trobada i de “miracle social”, de sortida envers l'altre (DN 28), especialment posar en valor la dignitat dels més desafavorits (DN 170); en el Cor de Crist hi trobem una escola d'aprenentatge en els sentiments (Fp 2), tant per als alumnes com per als docents (DN 144), etc.

En definitiva, educar des del Sagrat Cor és posar en valor una manera d'acompanyar la comunitat educativa que ens caracteritza. *Dilexit nos* és una invitació a preguntar-nos, doncs, on està situat el cor de l'acció educativa i evangelitzadora de l'escola cristiana avui. ■

MERITXELL PLANA

Activista, comunicadora i
catequista de Santa Tecla
(Barcelona)

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

Esperant en els joves

Hem de començar a veure que darrere nostre hi ha una generació que vaga perduda a la recerca d'un sentit de vida

Mirant per la finestra del nostre dia a dia, ens veiem immersos en la tristesa i en la desesperança. Els nous governs, les guerres, la violència que ja trobem normal... sembla que estem més lluny que mai els uns dels altres i que l'individu ho pot tot, sol. Fluïm com l'aigua i vivim en el buit dels dies que passen sense més. Abduïts per l'entreteniment que no ens deixa pensar en res més que en el nostre benestar i la nostra comoditat. No volem sortir de la nostra zona de confort i ens dediquem a assenyalar l'altre com a causant d'aquest immobilisme.

El 2025 és un any pensat per a l'esperança. Una esperança dipositada en els joves, així convida el Papa nois i noies de tot el món a celebrar-lo a Roma, amb el Jubileu. Aquest 2025 és l'any del posar-se a caminar, és l'any de transformar-nos i confiar que un món de pau i alegria basat en l'amor és possible.

Esperança, ens explicava el nou mossèn de Santa Tecla, Mn. Marc Aliguer, implica saber que hi ha un possible i que aquest possible depèn d'un facilitador. Sembla complicat i filosòfic, però en definitiva el que ve a dir és que el fet d'esperar no només parteix d'un mateix. Depèn de la voluntat, de la llibertat d'assolir, d'estar oberts al canvi, de millorar i en això, la relació amb els altres és el punt de partida per arribar a la fita.

Esperar un món millor i dipositar aquesta esperança en els joves té tot el sentit del món perquè és empoderar-los, és dir-los que agafin les regnes del món que els ha tocat viure i que decideixin esperar un món millor. Perquè si no l'esperen, no el tindran mai. I aquí, els adults hi tenim un paper més que important, perquè mentre infantilitzem els nens fins a edats adultes, no els podem demanar que atenguin el món que els ha tocat viure. Mentre els ho decidim tot en nom del "que gaudeixin ara que són joves", els estem arrabassant la capacitat de compro-

metre's necessària per entomar les relacions, ja siguin de parella, a la feina o amb la societat. Anhelar que adquireixin el compromís d'esperar ens apel·la a tots, els hem de retornar l'espai i les eines necessàries per entendre que els canvis depenen d'un mateix en relació amb els altres i que si en definitiva, volen un món millor, per més que ho demanem a Déu Nostre Senyor, no s'esdevindrà si no hi ha el compromís i la llibertat per esperar-lo i un caminar plegats per aconseguir-lo.

Nosaltres, com a adults responsables, hem de començar a veure que darrere nostre hi ha una generació que vaga perduda a la recerca d'un sentit de vida. Hem de baixar a la seva realitat per entendre què pensen, què volen i esbrinar la manera d'acompanyar-los. Hem de deixar els sermons i la nostàlgia, hem de deixar de projectar els nostres fracassos en ells i allunyar-los el suficient perquè albirin les seves pròpies capacitats i confiïn que el món els pertany. Els ho devem. ■

Ramon Rossell és rector de Canillo, del santuari de Meritxell i creador de la casa de colònies AINA

“MERITXELL ÉS EL MEU POU DE JACOB”

DAVID PAGÈS I CASSÚ

Mn. Ramon Rossell Serra (Bellcaire d'Urgell, 1939) va ser ordenat sacerdot l'any 1963. El 1966 el destinaren a la parròquia de Canillo (Andorra), la qual cosa volia dir, també, conduir el santuari de Meritxell, al capdavant del qual continua en el moment actual. El 1979 es posà la primera pedra a la casa de colònies AINA, que obrí les portes el 1982 i que ha esdevingut un centre referencial en el món del lleure del Principat. Mn. Ramon coneix Andorra de dalt a baix. És una persona afable i propera i, per això mateix, molt estimada. Té un bon nombre de llibres publicats i, a l'horitzó, l'elaboració de les seves memòries. De moment en té el títol, ben suggestiu: *Carta d'un capellà jubilat als seus amics*.

Vostè es diu Ramon Rossell, però la gent el coneix per Mn. Ramon de Canillo.

La culpa la té el meu pare, que em deia sempre: “Estima el poble on vius.” Canillo és casa meva des del juliol del 1966.

De les coses que li ensenyaren els seus pares, quines en destacaria de manera especial?

Del meu pare, els tres mantres: “Ramon, que ningú no et regali res; no estalviïs ni malgastis, administra i estima el lloc on vius.” De la meva mare, la tendresa que he pogut compartir amb els infants i adolescents per passar el missatge evangèlic. I de la meva padrina Teresa, resar un parenostre per dormir en pau.

Cursà els seus estudis, durant tretze anys, al Seminari de la Seu d'Urgell. Què li aportà aquella experiència?

Aquell 3 de setembre del 1950, començarem el primer curs d'Humanitats quaranta-nou companys de curs. El 29 de juny del 1963, a l'església de la Pobla de Segur, érem

deu els qui rebíem el sagrament de l'orde sacerdotal. El record afectuós i alligador dels quaranta-nou companys, tanmateix, em continua il·luminant el camí.

A més de mossèn, ha fet de pagès, professor, director de colònies... Podem dir que vostè és un home polifacètic?

He procurat ser una calaixera gran i gastada com la de l'habitació de la padrina paterna. Una única calaixera amb molts calaixos que es completen. Un calaix ajuda l'altre a la missió que la padrina li encomana.

La primera missa la feu al seu poble, Bellcaire d'Urgell (la Noguera). Llavors anà com a vicari a Organyà, un destí que li devia causar una emoció especial per raó de les seves famoses Homilies.

La meva mare no entenia el castellà dels emigrants que vivien darrere de la casa pairal. Al Seminari, estudiaven el català clandestinament. Usaven la gramàtica del lingüista Josep Miracle perquè duia els exercicis corregits al final del llibre. Em vaig inscriure a un curs de català

per correspondència el 1962-1963 a Òmnium Cultural. Amb tot i això, ningú no m'explicà que Organyà era el bressol de la llengua catalana amb les *Homilies*. Me'n vaig assabentar quan els barcelonins, de pas cap a Andorra, venien a la sagristia per preguntar si a la rectoria hi havia encara les *Homilies*. Vaig tenir la sort de tenir una joventut ganxa molt inquieta: vàrem obrir el Cau al peu del carrer Major, on feien classes de català; la revista *Els Ganxos*; la tómbola de la Fira d'Organyà i excursions a Valldarques, a les Coves d'Ormini i, sobretot, a Santa Fe. Organyà, Montanissell, Canyelles, Perles, Alsina d'Alinyà, Gabarra —una suma de 132 km en una vespa— foren la meva felicitat lluna de mel sacerdotal.

I l'any 1966 el traslladen a una de les parròquies d'Andorra. Què recorda de la seva arribada al Principat andorrà?

L'advertiment del Miquel de Cal Seixanta de Montanissell trincant per un "A reveure, mossèn. A Canillo, la gent duu un roc a la faixa". Mai no he agraït prou l'acolliment de l'arxipreste Mn. Lluís Pujol. Fou un autèntic pare per al capellànet de vint-i-set anys. Recordo el canvi de nacionalitat amb el secretari del Consell General, el Marc Vila, que em fou sempre un gran conseller per "ser un bon andorrà".

I ser rector de Canillo també suposava ser rector de Meritxell. La nit del 8 al 9 de setembre del 1972 s'incendià el santuari de Nostra Senyora de Meritxell. Tot Andorra quedà commocionada.

Sentiment d'impotència. Vaig anar a plorar a casa de l'arxipreste, Mn Lluís. La padrina de Cal Jarca de Prats, la Concepció, em consolà: "Mossèn, ara estimarem encara més la Mare de Déu de Meritxell." I també l'alegria que la meua mare salvés la corona perquè, malpensant que la podien robar, l'havia pujat a la casa rectoral.

El nou santuari de Meritxell, obra de l'arquitecte Ricard Bofill, és una meravella. Com l'explica als visitants que el venen a veure?

Asseguts a l'esglaó del presbiteri, escoltant música de Bach, contemplant el Roc del Quer i el Casamanya, Bofill em deia: "No preguntis. Mira. El que veuràs, hi és." Cada dia veig coses meravelloses que em regalen la pau. Dic als

Mossèn Ramon al seu despatx parroquial.

Celebració de l'Eucaristia al santuari de Meritxell.

“He procurat ser una calaixera gran i gastada com la de l'habitació de la padrina paterna”

“L'Any Internacional del Nen, el 1979, fou una bona ocasió per beneir la primera pedra del que és AINA”

visitants: “Emporteu-vos la pau de Meritxell per a la vostra casa.”

Vostè és l'autor de *La petita història de Meritxell*, amb dibuixos de la Pilarín Bayés. Què representa Meritxell per a vostè?

El llibre fou el vot a la Mare de Déu de Meritxell en acció de gràcies pels cinquanta anys de capellà a Meritxell. És el llibre que la Pilarín ha dibuixat amb més devoció, em diu la seva amiga Roser Capdevila, autora de *Les Tres Bessones*, perquè la Pilarín no es dibuixa mai, i en el de Meritxell hi surt amb el seu inseparable barret enmig dels ainistes. Meritxell és el meu pou de Jacob, on pouo l'aigua de la vida per a mi i per a les persones assedegades.

En quins anys exercí com a docent? Quines assignatures impartia?

Vaig començar a Ca les Monges, prop de Ca la Vall; després, a l'Institut Janer, al CES d'Aumonier i més de quaranta-quatre anys a l'IEBA. L'assignatura era la cultura religiosa. Al col·legi de la Sagrada Família d'Escaldes donava les classes de català a les alumnes que estudiaven el Comerç. Gràcies a aquest fet, organitzàvem convivències quaresmals, sortides a la muntanya i era un planter de monitors i de monitores. A tots els col·legis vaig trobar-me amb un ambient familiar entre els professors que nodrien a bastament el meu carisma d'ensenyar més enllà de les classes.

“A l'estiu, cap infant sense colònies.” Ens pot parlar, breument, del projecte d'AINA?

Ajudava Mn. Ermengol d'Encamp, ja molt gran. Un nen del Pas

de la Casa, tot el dia tancat al pis mentre el pare i la mare treballaven en un supermercat, posà foc. Després de la missa del diumenge que celebràvem al cine, parlàrem de l'accident i d'ajudar la família. Una veu digué: "I dels nens i nenes dels pares que treballen, què en fem durant les vacances?" Vaig dir, sense pensar-m'ho: "Un servidor!" Era l'estiu del 1975. L'estiu de l'any següent obrírem el Casal Sant Serni, amb trenta-vuit infants, vint-i-dos dels quals eren del Pas de la Casa. Amb tres anys, el primer alberg, bastit a la cort de la rectoria, quedà petit. L'Any Internacional del Nen, el 1979, fou una bona ocasió per beneir la primera pedra del que és AINA. Volíem complir el lema: "A l'estiu, cap infant sense colònies."

Quins eren els objectius?

Fer que el santuari de Meritxell tingués la seva Obra Social, Lúdica i Pedagògica. Contemplem la mà estesa de la Mare de Déu. A cada dit, hi ha un objectiu a realitzar: fer país; crear lligams d'amistat; conrear la creativitat; fomentar l'excursionisme a l'estiu i l'esquí de fons a l'hivern; sembrar valors humans i evangèlics i treballar la fe que cada u porta de casa. Últimament, hi hem afegit "ser inclusius".

En el seu llibre *El meu mossèn Cinto. Verdager pels camins d'Andorra* demostra que coneix molt bé les estades del gran poeta català per terres andorranes.

Verdaguer és un dels meus grans mestres. He pujat a tots els cims de muntanya que ell va fer: l'Aneto, la Pica d'Estats, de Setcases a Núria i Puigmal, el Canigó... He resat a la seva habitació del santuari del Mont: "Veig el Canigó cara a cara i faig amb ell algunes enraonades. Oh, dolça soledat!" Jacint Verdager, 28 de juliol del 1884. I a la de la Gleva: "Avui, visc a la Gleva; Mareta meva, demà on viuré?..." (Del llibre: *Roser de tot l'any*). I a Montserrat: "Il·lumineu la catalana terra..." I el Casamanya, els llacs dels Pessons, el llac de Fontargent: "No us tornaré pas a veure / boscúries andorranes / riu de Fontalba, estany de Fontargent/ ni us dic, ai! a reveure." (Poema del *Canigó*).

Quin llibre seu recomanaria en primer lloc a una persona que volgués conèixer la seva obra?

De tot el que he escrit, em que-

do amb la *Pregària la Mare de Déu de Meritxell*. És pregària i, ensem, és guia per al pelegrí i per al turista dels valors que trobarà en una visita al santuari de Meritxell: "Meritxell del silenci, ensenyeu-nos a escoltar. Meritxell de la muntanya, ensenyeu-nos a admirar..." Cada setembre, en honor a la solemnitat de la Mare de Déu de Meritxell, ajudat pel Govern, fem una edició de deu mil estampes de la Mare de Déu de Meritxell amb la pregària que, a la vegada, és una guia dels valors que el visitant o pelegrí pot trobar al santuari nacional. En un any reparam unes deu mil estampes: cinc mil en català. Les altres llengües són el castellà, el portuguès, el francès, l'alemany i l'anglès.

"Verdaguer és un dels meus grans mestres. He pujat a tots els cims de muntanya que ell va fer"

"La vida és ser estimat i estimar, la resta, sense l'amor, són punyetes"

FORN DE PA MISTRAL

*Un obrador amb molta història,
amor i qualitat*

DE DILLUNS A DISSABTE
DIUMENGES I FESTIUS, TANCAT

Ronda de Sant Antoni, 96, Barcelona
Astúries, 35, Barcelona

Què suposa per a vostè l'escriptura?

Anar a la plaça del poble a parlar amb els ciutadans.

La vall d'Andorra és un lloc magnífic, paradisiac, però com a tot arreu cal tenir cura del territori.

Ho diuen els companys del cafè del poble. L'any 1966 deien que el qui venia un camp era un traïdor al país. Avui, 2025, diuen que el qui no ven un tros de terra és un carallot. *In medium stat virtus!*

Com definiria Andorra en l'actualitat?

Un país inclúsiu amb el lema sagrat: *Virtus Unita Fortior* ("La força, unida, és més forta").

Una llengua, per sobreviure, sobretot ha de ser necessària. Com valora l'estat de la llengua

catalana a Andorra?

Els esforços del Govern per exigir la parla del català són importants. Ara, el pes dels immigrants nouvinguts fa difícil fer-los fruitar.

Aquesta frase és seva: "Visc intensament l'avui com si hagués de morir demà i faig projectes com si no hagués de morir mai." Ens la pot concretar?

Responc amb les paraules sàvies del papa Francesc: "No us deixeu arrabassar l'esperança."

Hi ha una paraula per la qual teniu una especial predilecció: "Joia." Per quin motiu?

Joia és sinònim de Bona Nova, d'Evangelí!

Té previst escriure les seves memòries?

Hem escrit dotze llibres sobre

Meritxell, un per a cada estrella de la corona. L'editorial Claret m'insisteix que escrigui les memòries. De moment en tinc el títol: *Carta d'un capellà jubilat als seus amics*.

Què li ha ensenyat la vida?

Que la vida és ser estimat i estimar, la resta, sense l'amor, són punyetes.

Com veu la mort?

Tinc el recordatori fet, regal de l'amic Sergi Mas. Al cussó del Casamanya hi ha la Mare de Déu contemplant com arribo al cim amb la motxilla d'on espia un ram de gavernera. Hem fet el cim!

S'acosta el Ramon Rossell de l'actualitat al que volia ser?

Sols sé que he caminat i que caminar ja és la felicitat... i que Déu abraça el fill pròdig. ■

Casa de Colònies Aina

Foto de tots els infants de les colònies de l'estiu 2024, amb el cap de Govern d'Andorra i ministres. Cada any el Govern d'Andorra visita els infants a les colònies, per agrair a mossèn Ramon la tasca educativa i de valors que fa amb els infants, joves i monitors.

IVAN BASSOLS – CÀRITAS CATALUNYA

Quatre joves comparteixen habitatge al pis del Llimoner, a Vilanova i la Geltrú. En el moment de la imatge, el més veterà del grup ja feia gairebé un any que hi vivia i el més recent només feia un mes que hi havia arribat.

EL LLIMONER

La llar el Llimoner està ubicada al barri de la Geltrú, en una part dels espais sense ús de la parròquia de Santa Maria, que va ser cedida a Càritas i que es va rehabilitar. Pot acollir fins a sis persones, que han d'estar en seguiment social per part de Càritas o bé d'altres institucions socials, que comparteixen els espais de la llar i amb les quals es fa un treball socioeducatiu. El projecte busca proporcionar un habitatge a persones en situació d'exclusió social i residencial i donar resposta de manera temporal a les dificultats que tenen. Es pretén acompanyar i assessorar les persones en els seus processos d'integració social, d'inserció laboral i de recuperació de l'autonomia personal, per tal que puguin acabar normalitzant la seva situació.

Càritas Diocesana de Sant Feliu, Vilanova i la Geltrú

Déu està sempre disponible al perdó i mai no es cansa d'oferir-lo de manera sempre nova i inesperada

El Jubileu i el do de la indulgència

**JOAN PLANELLAS
I BARRO**

Arquebisbe metropolità de
Tarragona i primat

Benvolguts i benvolgudes, amb els anys sants o jubilers, l'Església catòlica ha donat al jubileu hebreu un significat més espiritual. Consisteix en un perdó general, una indulgència oberta a tots, i la possibilitat de renovar la relació amb Déu i amb els altres. D'aquesta manera, l'any sant és sempre una oportunitat per a aprofundir la fe i viure amb un compromís renovat el testimoni cristian.

L'Any Sant comporta la referència a la indulgència. Fonamentalment la *indulgència* és l'expressió de l'amor misericordiós de Déu davant l'home pecador. El perdó de Déu pels nos-

tres pecats no coneix límits. Déu està sempre disponible al perdó i mai no es cansa d'oferir-lo de manera sempre nova i inesperada. Però, amb tot, nosaltres continuem vivint l'experiència del pecat. Sabem que Déu ens crida a la perfecció, com afirma Jesús mateix en el sermó de la muntanya (cf. Mt 5,48), però sentim fort el pes del pecat. Malgrat el perdó, afirma el papa Francesc, "portem en la nostra vida les contradiccions que són conseqüència dels nostres pecats". "En el sagrament de la reconciliació Déu perdona els pecats, que realment queden cancel·lats; i tanmateix, l'empremta negativa que els pecats tenen en els nostres comportaments i en els nostres pensaments roman" (*Misericordiae vultus*, 22). Sobretot, aquell que ha pecat greument ha pogut experimentar, malgrat el perdó, les ferides que aquesta falta ha ocasionat en el fons del seu cor. Es tracta d'una ferida que costa de cicatritzar i que, a voltes, ens torna a inclinar al mal. El do de la indulgència és la remissió total davant Déu d'aquestes ferides que, en determinades circumstàncies, se'ns atorga per mitjà de l'Església. "No sense raó al'antiguitat el terme *misericòrdia* era

intercanviable amb el d'*indulgència*, precisament perquè pretén expressar la plenitud del perdó de Déu que no coneix límits" (*Spes non confundit*, 23). La misericòrdia equival a indult i, com afirma el Papa, "esdevé *indulgència* del Pare que a través de l'Esposa de Crist arriba al pecador perdonat i l'allibera de qualsevol residu de la conseqüència del pecat, habilitant-lo a obrar amb caritat, a créixer en l'amor més aviat que recaure en el pecat" (*Misericordiae vultus*, 22). Al capdavant, com afirmava sant Pau VI, "Crist és la nostra indulgència" (*Apostolorum limina*, 2). Amb tot, això no treu que no hàgim de continuar lluitant contra la concupiscència del pecat que, tot i que no és pecat, prové del pecat i ens inclina cap a ell.

Amb la indulgència, el cristià constata amb certesa la infinita misericòrdia de Déu amb aquell indult de tota pena davant els pecats comesos i ja confessats. Amb motiu de l'Any Sant, es pot rebre el do de la indulgència fent un pelegrinatge a una església jubilar. També, portant a terme obres de misericòrdia i de penitència, amb la deguda confessió sacramental dels pecats propis.

Ben vostre. ■

Tu, diaca permanent, ets una riquesa incalculable per a l'Església, perquè t'adhereixes d'una manera molt especial a Crist

Carta als diaques: testimonis de Crist servidor

SERGI GORDO RODRÍGUEZ

Bisbe de Tortosa

Estimat diaca, Durant aquest cap de setmana, Roma acull el Jubileu dels Diaques, els representants de Crist servidor que, configurats amb Ell, reben la consagració sacramental per ser més seus en la Litúrgia, en la Paraula i en la Caritat; allà on la pobresa (amagada en multitud de rostres) pronunciï amb força els vostres noms.

Tu, diaca permanent, ets una riquesa incalculable per a l'Església, perquè t'adhereixes d'una manera molt especial a Crist, qui "es va fer no res: prengué la condició d'esclau" (Fl 2,7) i va deixar clar —amb el seu testimoni de vida i les seves obres— que no va venir "a ser servit, sinó a

servir" (Mt 20,28).

En aquests moments, mentre medito cada detall que encarna l'admirable tasca amagada, reservada i silenciosa de tants diaques permanents que oferiu fins al vostre últim batec per Crist, penso en la mirada del Senyor en l'últim Sopar, quan —després de dir als apòstols que Ell estava enmig d'ells "com el qui serveix" (Lc 22,27)— començà a rentar-los els peus als dotze.

Aquest gest de Jesús, capaç d'abaixar-se fins al més profund, és el summum del servei on descobreixo la teva mirada de ministre de l'Amor.

Tu lliures la teva vida en ambients on el Senyor anhela un cor de servei com el teu. I, per això, ets consagrat com a ministre extraordinari del Baptisme i del Matrimoni i com a ministre ordinari de la Sagrada Comunió, en l'assistència als malalts, a l'escalf de la Paraula de Déu i en l'atenció als més necessitats, testimoniant la infinita caritat

de Déu. Aquest és "el camí mestre de la doctrina social de l'Església", tal com deia el papa Benet XVI en la seva encíclica *Caritas in veritate* (n. 2).

Ets diaca de la Veritat que ens fa lliures, posant en pràctica les paraules del Senyor: "Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu" (Mt 25,40). I en aquest quefer incansable, el Jubileu reconeix també l'amor lliurat de la teva esposa i dels teus fills que t'acompanyen en l'acció missionera, discipular i samaritana que dus a terme en la comunitat eclesial.

A la nostra diòcesi de Tortosa sou tres diaques permanents. Agraeixo, de manera personal, el vostre servei com a signes visibles i testimonis autèntics de Jesús servidor, aquell que es va lliurar com un captaire qualsevol per deixar-nos un ensenyament etern: qui serveix amb misericòrdia, tendresa i amor, encara que a vegades pateixi el dolor o la injustícia, no quedarà mai defraudat. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Són els Salms oracions d'esperança?

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica

Tota la Bíblia ens parla de i des de l'esperança. Un poble, el d'Israel, que ha passat per les difícils i doloroses situacions d'esclavitud i exili, no podria resistir i avançar si no mantingués viva la flama de l'esperança, alimentada per la seva relació amb Déu i transmesa de generació en generació per la seva Paraula, primer oralment i després plasmada en l'Escriptura. D'entre tots aquests llibres que trobem en l'Escriptura que compartim amb el poble jueu, l'Antic Testament, cal destacar el llibre dels Salms.

Els Salms van ser compostos com a cants oracionals que mostraven camins de relació amb Déu des del que sentia el cor del poble d'Israel: goig i dolor, agraïment i temor, però de manera especial necessitava sentir esperança davant la dificultat per així continuar il·luminant el camí de la seva història de salvació.

Vegem-ne uns exemples senzills:

-En tu confiaran els qui coneixen el teu nom, perquè tu, Senyor, no abandones els qui et cerquen (Sl 9,11).

-El Senyor és la meua força, l'escut que em protegeix; el meu cor confia en ell. M'ha ajudat i se n'alegra el meu cor; vull lloar-lo amb els meus cants (Sl 28,7).

-Tenia posada l'esperança en el Senyor, i ell, inclinant-se cap a mi, ha escoltat el meu clam (Sl 40,2).

-Confio amb tota l'ànima, Senyor, confio en la teua paraula (Sl 130,5). Tot i que d'entre tots els Salms potser el que més cops s'ha resat des de l'esperança és el conegut Salm 23: "El Senyor és el meu pastor, no em manca res." I, sens dubte, una magnífica manera d'endinsar-nos en l'oració dels Salms és a través de la Litúrgia de les Hores. Amb ella preguem amb esperança units a tot el Poble de Déu.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

A nosaltres que l'escoltem...

CONCEPCIÓ HUERTA

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

L'evangeli d'aquest diumenge forma part del "sermó de la plana" (Lc 6,17), la versió llucana, amb variacions, del "sermó de la muntanya" de Mateu (c. 5-7). El de Lluc s'inicia també amb les benaurances, però a diferència de Mateu, aquestes van seguides de les corresponents maldances. En el fragment d'avui (Lc 6,27-38) Jesús s'adreça a aquells que l'escolten: "Però vosaltres que escolteu, jo us dic..." Escoltem, doncs, atents "Aquell que tenint un amor tan gran ha donat la vida pels seus amics; i si nosaltres volem correspondre a la seva amistat, farem el que ell ens diu" (cf. Jn 15,13-14).

Jesús ens convida a imitar el Pare, a fer i ser com ell en la nostra relació amb els altres. "Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós", com ell, hem de ser "bons amb els desgraciats i amb els dolents" (Lc 6,35-36). Volem ser mereixedors de la gran recompensa de "ser fills de l'Altíssim". Per això, ens cal adoptar i modelar el nostre comportament en la relació amb els altres estimant sense mesura, sense esperar res a canvi, estimant els enemics, fent el bé als qui ens odien, beneint els qui ens maleeixen, pregant pels qui ens calumnien, tornant bé per mal, donant a tothom qui ens demana,

sense reclamar allò nostre que ens han pres. Cal que actuem ja ara com a "fills de l'Altíssim", "tractant els altres com volem que ells ens tractin", i no com a pecadors que "estimen els qui els estimen", "fan el bé als qui els fan bé" i "fan préstecs si saben que en trauran un guany".

El darrer fragment del text d'avui (Lc 6,37-38), il·luminat per una paràbola de Jesús (Lc 6,39-42) que en aquesta ocasió no llegim, ens insta a no erigir-nos en auditors del capteniment dels altres, jutjant i condemnant. Tampoc les nostres obres no són perfectes. També som febles i mereixedors de judici. Adquirim perfecció quan no judiquem, som compassius i perdonem, quan ens donem. Aquesta és la perfecció a la qual hem d'aspirar. El camí a voltes és feixuc, d'altres és gratificant. Però no el fem en solitari. Anem ben acompanyats. En l'apartat 31 de la darrera carta encíclica *Dilexit nos* del papa Francesc, sobre el cor de Jesús, llegim: "Crist és el cor del món; la seva Pasqua de mort i resurrecció és el centre de la història, que gràcies a ell és la història de la salvació. Totes les criatures avancen, juntament amb nosaltres i a través nostre, cap a l'objectiu comú, que és Déu, en una plenitud transcendent on el Crist ressuscitat ho abraça i ho il·lumina tot." ■

Diumenge VII de durant l'any

Lectura primera

1Sa 26,2.7-9.2-13.22-23

Déu t'havia posat a les meves mans, però jo no t'he volgut fer res de mal

Lectura del primer llibre de Samuel

En aquells dies, Saül, amb tres mil homes d'entre els millors guerrers d'Israel, baixà al desert de Zif a buscar-hi David. David i Abisai entraren de nit al campament de Saül, i el trobaren dormint, ajagut al centre de tots. Tenia la llança clavada a terra vora el seu capçal. Tot al voltant jèien Abner i els altres homes. Abisai digué a David: "Avui Déu ha fet caure el teu enemic a les teves mans. Ara mateix el clavaré a terra d'una llançada. No en caldran pas dues." Però David li contestà: "No el matis pas. Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?"

Llavors David agafà la llança i el gerro d'aigua que Saül tenia vora el capçal i se n'anaren. Ningú no ho veié, ni se n'adonà, ni es despertà.

Tothom dormia. El Senyor havia fet caure sobre ells un son profund. David passà a l'altra banda i s'aturà un tros lluny, dalt la muntanya. Els separava una bona distància.

David cridà: "Aquí tinc la llança del rei. Que vingui a buscar-la un dels teus homes. I que el Senyor recompensi aquell de nosaltres que és de debò magnànim i lleial; avui el Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor."

Evangelí

Lc 6,27-38

Sigueu compassius com ho és el vostre Pare

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: "A vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els ene-

Salm responsorial

102

Beneeix el Senyor, ànima meva, del fons del cor beneeix el seu sant nom.

Beneeix el Senyor, ànima meva, no t'oblidis dels seus favors.

R. El Senyor és compassiu i benigne.

Ell et perdona les culpes i et guareix de tota malaltia; rescata de la mort la teva vida i et sacia d'amor entranyable. *R.*

El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor. No ens castiga els pecats com mereixiem, no ens paga com deuria les nostres culpes. *R.*

Llença les nostres culpes lluny de nosaltres com l'Orient és lluny de l'Occident. Com un pare s'apiada dels fills, el Senyor s'apiada dels fidels. *R.*

mics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen. Si algú et pega en una galta, para-li l'altra. Si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit. Dona a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres. Feu als altres allò que voleu que ells us facin. Si estimeu els qui us estimen, qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells que els estimen. Si heu fet bé als qui us en fan, qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors. Si presteu diners als qui de cert us els tornaran, qui us ho ha d'agrair?

També els pecadors presten

Lectura segona

1Co 15,45-49

Abans érem semblants a l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, quan Déu modelà Adam, el primer home, es convertí en un ésser animat, però el darrer Adam es convertí en Esperit que dona vida. No va ser primer el cos espiritual, sinó el cos animat. El cos espiritual vingué després. El primer home, fet de terra, era de pols. Però el segon home és del cel. Tal com era el de pols són tots els de pols, i tal com és el del cel seran tots els del cel. Abans érem semblants a l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel.

Al·leluia

Us dono un manament nou, diu el Senyor; que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat.

diners als pecadors quan saben que els recobraràn. Però vosaltres heu d'estimar els enemics, heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescabalar-vos: llavors la vostra recompensa serà gran i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagraïts i amb els dolents.

Sigueu compassius com ho és el vostre Pare. No judiqueu i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà. Absoleu, i Déu us absoldrà. Doneu i Déu us donarà. Us abocarà a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Déu us farà la mesura que vosaltres haureu fet." ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 3

Febrer

23. DIUMENGE

Diumenge VII de durant l'any, Verd.
Lectures: 1 Samuel 26,2.7-9.12-13.22-23 / Salm 102 / 1 Corintis 15,45-49 / Lluc 6,27-38
SANTORAL: Marta d'Astorga, vg. i mr.; Policarp, b. i mr.; beata Rafaela de Ibarra

24. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Siràcida 1,1-10 / Salm 92 / Marc 9,14-29
SANTORAL: beata Josepa Naval, rel.; Lluci, Montà i comp. mr.; Modest, b.; Primitiva, vg.; Sergi, monjo i mr.

25. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Siràcida 2,1-13 / Salm 36 / Marc 9,30-37
SANTORAL: Cesari Nazianzè, mr.; beat Sebastià d'Aparicio, rel.; Valeri, erm.

26. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Siràcida 4,12-22 / Salm 118 / Marc 9,38-40. A Girona: **Santa Paula Montal, vg. (MO), Blanc.** A Sant Feliu de Llobregat:

Santa Paula Montal, vg. (ML), Blanc
SANTORAL: Alexandre, b.; Nèstor, mr.; Paula Montal, rel. i fund.; Porfiri, b.

27. DIJOUS

Fèria, Verd. Obé, **Sant Gregori de Narek, ab. i Dr. de l'Església (ML), Blanc.**
Lectures: Siràcida 5,1-10 / Salm 1 / Marc 9,41-50
SANTORAL: Baldomer, rel.; beata Francina-Aina Cirer, rel.; Gabriel de la Dolorosa, rel.; Honorina, vg.

28. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Siràcida 6,5-17 / Salm 118 / Marc 10,1-12
SANTORAL: Hilari, p.; Romà, ab.; Rufí, mr.

Març

1. DISSABTE

Del dissabte, Verd. O bé, **Memòria de Santa Maria en dissabte (ML), Blanc.** Lectures: Siràcida 17,1-13 / Salm 102 / Marc 10,13-16
SANTORAL: Eudòcia i Antonina, mr.; Rossend, b.

El Sant 26 de febrer

Porfiri, bisbe de Gaza

Bisbe de Gaza i ermità, sant Porfiri té el mateix nom que el filòsof neoplatònic del segle III, i per això sovint se'ls confon. Porfiri de Gazava néixer a Tessalònica, Macedònia, en el si d'una família benestant grega. Amb vint-i-cinc anys va prendre la decisió de convertir-se en ermità al desert de Skete, Egipte, i va residir posteriorment a la vora del Jordà, a Palestina, i finalment a Jerusalem. Amb l'ajuda del seu amic Marc, va donar tota la seva herència als més necessitats, i abans de ser ordenat com a sacerdot, es va guanyar la vida treballant durant un temps com a humil sabater. Tot i que ell volia una viure en un entorn tranquil i humil, Porfiri va ser nomenat bisbe de Gaza

l'any 396. Com diu la tradició, va esdevenir un prelat brillant i enèrgic. Un dels seus principals reptes era la lluita contra els pagans de la regió, però al final de la seva vida ja havia aconseguit extirpar pràcticament totes les restes de paganisme a Gaza. De fet, gràcies a la seva iniciativa, es va aixecar una església on anteriorment hi havia un dels principals temples pagans de la zona, com a símbol de la seva victòria sobre el paganisme. El seu diaca, Marc, va escriure una biografia seva, un document històric que es conserva actualment i que és genuïnament valuós. Porfiri va morir a Gaza el 26 de febrer de l'any 420, i és venerat tant pels cristians ortodoxos com pels catòlics.

JOSEP TEIXIDÓ CUENCA
Delegat de Pastoral Sacramental
de Barcelona

Aquest cant s'inicia just quan el president de la celebració combrega i normalment acaba un cop s'ha repartit la Sagrada Comunió

El cant de comunió

En la celebració de l'Eucaristia hi ha alguns moments en els quals té lloc una processó, sigui gran o petita: la processó d'entrada, la processó de l'Evangeli camí cap a l'ambó de la Paraula de Déu, la processó de les ofrenes i la processó per rebre la comunió. En cadascun d'aquests moments pot haver-hi música o cant, pensem per exemple en el cant d'entrada, l'Al·leluia o aclamació de l'Evangeli durant la Quaresma. Com ens recorda la *Institutio* del Missal Romà en el número 37, són cants que acompanyen algun ritu.

En el cas de la comunió, sobretot si pensem en una celebració dominical amb aflluència de gent, cantem un cant durant aquest moment. Aquest cant s'inicia just quan el president de la celebració combrega i normalment acaba un cop s'ha repartit la Sagrada Comunió. Sovint són cants que fan referència a l'Eucaristia, ja sigui en forma de salm o en forma de cant amb estrofes i tornada. Però a vegades pot passar que alguna coral faci algun cant o bé simplement es toca música instrumental o bé algun cant que té poc a veure amb l'Eucaristia o bé amb el

temps litúrgic en el qual estem en aquell moment. No és que no estigui bé, però és poc significatiu que ja que anem en processó a rebre l'Eucaristia, tot cantant les lloances al Senyor, en lloc d'això sigui un moment d'impàs i el cant es realitzi un cop tothom s'ha assegut després de combregar. Resultaria poc significatiu aquest moment important en el qual rebem el Senyor realment present en l'Eucaristia.

Caldria, doncs, prendre consciència d'aquest moment i encarrilar el cant en el moment en què anem a combregar. Després, es pot fer un cant de postcomunió o bé música instrumental, per tal que l'assemblea pregui donant gràcies a Déu perquè hem tastat i vist que n'és de bo, el Senyor. Fer-ho a la inversa pot distreure'ns del fet que hem de donar gràcies a Déu pel do immerescut de l'Eucaristia.

Visquem, doncs, aquest moment important amb la pedagogia i dignitat que es mereix; no com un moment de parèntesi sinó com un ritu propi en el qual els fidels, amb les degudes disposicions, rebem el Cos i la Sang de Crist i assaborim la misericòrdia del Senyor en les nostres pròpies vides. ■

L'ofici de sagristà

Interior de la basílica de Sant Feliu de Girona.

ALEIX CALLE I PADULLÉS

Fa uns mesos, vaig rebre la valuosa proposta de mossèn Joan Baburés i Noguer, rector de la basílica de Sant Feliu de Girona i mestre de cerimònies de la catedral d'aquesta ciutat, d'exercir el càrrec de sagristà en aquesta església cada dilluns. També cal agrair-ho al sagristà titular i diari de Sant Feliu de Girona, Alfredo Castañeda, de qui he après, juntament amb el mossèn, les meravelloses arts i coneixements de l'ofici.

Avui dia la figura del sagristà no conserva totes les atribucions que, des de temps medievals i moderns, tenia el seu significat original. El bisbe de Guadix i teòleg Martín Pérez de Ayala va celebrar un Sínode el 1554 per tractar qüestions com la situació i assimilació dels moriscos, cristians conversos que entrarien en disputa amb les noves autoritats i els anomenats vells cristians (fent èmfasi a la cristiandat dels seus avantpassats).

Així, el Sínode va acordar atribuir als sagristans, amb una moral indiscutible, funcions realment importants com a nexes entre els pastors-sacerdots i els creients. Fins i tot, parlen del seu paper com a mi-

nisteri encarregat d'“*asistir en las casas sagradas y servir a Dios en los sanctos templos*” i principalment els presenten com a agents dinàmics del canvi que han d'educar els nous cristians en l'Evangeli amb diligència, comprensió i caritat, entre d'altres virtuts. També és interessant observar l'evolució de l'espai que ocupa la sagristia en un temple cristià. D'estar en espais absidials, molts amb reixa, com a la catedral de Girona (segons L. Batlle), a posseir edificis propis, o dits exempts (fruits d'ampliacions de les esglésies als segles XV i XVI), les sagristies ocupen posicions estratègiques.

Des de l'obertura matinal del temple fins a la seva clausura vespertina, una tasca discreta i minuciosa presideix el sagristà: l'organització de la missa amb l'ornamentació i preparació de l'altar (amb l'encesa de ciris com signe de celebració de l'eucaristia), la cura de les capelles i ciris, l'adequació dels llums i la música als passadissos infinitament evocadors d'un exquisit patrimoni artístic-cultural o el toc de campanes i cants elevats sobre la litúrgia.

Així mateix, també l'atenció a les visites encuriosides de la història de l'antiga abadia de Sant Feliu o tot el tracte amb la gent de peu de carrer (a l'estil de mossèn Ballarín) són distintius clars d'una connivència que ha d'existir entre l'Església de Déu i les seves formes d'implicació dels laics en la preservació d'aquest cosmos en l'esperit i conducció d'una comunitat. ■

Universitat
Abat Oliba CEU

**Jornada de
Portes Obertes virtual**

28 de febrer

QR code

Inscriu-t'hi
aquí, al QR

Canvia
el teu present.
Crea
el teu futur.

Cartes

Trobar espais de silenci

A la nostra societat no hi ha silenci, vivim envoltats de sons i sorolls. Somiem amb paratges tranquils i relaxants, però, a vegades, encara que estiguem en silenci, sentim un malestar interior degut a les preocupacions del dia a dia, les feines urgents, els conflictes personals... que ens fan perdre la calma i la pau interior. Necessitem reflexionar per tenir un millor coneixement de nosaltres mateixos i enfocar els problemes en la distància, sense que ens afectin les emocions negatives i les persones tòxiques, que cal apartar de les nostres vides.

La solitud és el marc perfecte per a la pregària: el silenci, la tranquil·litat, la serenitat... Busquem moments diaris per pregar, escoltar la veu de Déu i tenir un diàleg amorós amb Ell. Aturem-nos, per després actuar millor. No seguim aquell impuls interior que ens enganya i ens porta a viure la vida com una cursa d'obstacles. Aturar-se és una manera molt sana i necessària d'actuar. Hem de deixar passar l'acceleració que portem a dins i contemplar la realitat, posar-nos en actitud d'escolta, de silenci, de pregària, per distingir què és allò que m'impedeix viure en plena llibertat. Tots necessitem temps i ocasions per fer una aturada en el nostre caminar i reflexionar amb tota humilitat per entendre qui som, d'on venim i cap a on volem anar.

MONTSERRAT ROSELL PUJOL

La Bíblia arrasa a Itàlia

No és la versió original, sinó la narració d'Aldo Cazzullo, periodista del *Corriere della Sera*, que en els darrers anys s'ha convertit en un gran divulgador bíblic, tant a la televisió com a les llibreries.

Cazullo es compromet a explicar al lector l'encant del "llibre dels llibres", i ho fa amb una narrativa que transmet tota aquella fascinació que ell mateix ha experimentat. El seu llibre neix d'una experiència personal en tornar a llegir la Bíblia al capçal del llit del seu pare.

El llibre ha generat un debat com feia temps que no es veia a Itàlia. Com afirma el cardenal Gianfranco Ravasi, que va ser president del Pontifici Consell de la Cultura del 2007 al 2022, "amb *El Dios de nuestros padres*, la Bíblia ha entrat en un espai laic i els lectors han pogut descobrir que tenen a la seva disposició aquest gran vocabulari d'imatges i de trobades capaç de generar inquietud, tot deixant empremta en la societat".

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

PODEU ENVIAR LES CARTES A:

redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D'ANDALUSIA

L'atractiu de la mesquita-catedral

La mesquita-catedral de Còrdova va assolir el 2024 el seu rècord històric de visites: 2,19 milions. 2019 i 2024 són els únics anys en els quals s'ha aconseguit superar el llistó potent dels dos milions de persones que van contemplar aquesta joia històrica, Patrimoni de la Humanitat des del 1984. La mesquita-catedral ha ascendit al club selecte dels monuments nacionals que van superar els dos milions d'entrades en el passat exercici i no està lluny dels que la precedeixen.

Tot apunta que aquesta xifra continuarà creixent en els exercicis vinents. No és sorprenent aquest èxit del nostre monument principal perquè aplega tots els condicionants per aconseguir-ho: singularitat històrica; suma d'estils artístics; significat espiritual; bona gestió de les tres facetes que ha de complir un monument de caràcter patrimonial i religiós: el culte, la cultura i la caritat; i una divulgació òptima a les xarxes del turisme. Només se m'acudeixen dues amenaces possibles en aquest bon camí: la "turismofòbia" i el debat de la propietat del monument. Antídots contra aquestes ombres haurien de ser el seny general i un bon estil del Capítol en comunicació i gestió.

En paraules de Juan José Primo Jurado, doctor en Història, "la mesquita-catedral és la imatge principal i l'imant d'una Còrdova a qual li sobra història i patrimoni per reivindicar-se com una de les primeres capitals del món. Les bones notícies per a ella són bones per a Còrdova. Còrdova necessita la seva mesquita-catedral (...). Però també potser necessita que els cordovesos sàpiguen valorar i comprometre's en la defensa unànime de les característiques d'aquest gran edifici singular que ens ha llegat la història".

ANTONIO GIL

Sacerdot i periodista

“El romànic és un art figuratiu de l'Europa cristiana occidental”

El periodista i divulgador cultural Joan Pau Inarejos és l'autor del llibre “Amb ulls de romànic”

MAC

Joan Pau Inarejos és periodista, locutor, guionista i divulgador cultural. És el creador del compte de xarxes socials @RomànicCatalà, guardonat amb la menció especial dels Premis Sàpiens 2023 en la categoria Millor Iniciativa de Divulgació dels Països Catalans. Col·labora amb el Museu Nacional d'Art de Catalunya i és articulista de temes d'art i filosofia. Ara acaba de publicar el llibre *Amb ulls de romànic*, editat per Rosa dels Vents.

L'art romànic pot interpel·lar-nos encara avui, en el segle XXI?

Sí. La paraula *romànic* és molt coneguda, potser el que hi ha darrere no tant. La situació ideal per al divulgador és que el tema sigui prou conegut (que comenci a generar algun tipus d'imatges en la ment, activar records de quan anàvem a l'escola...), però prou desconegut com per poder fer-ne un aterratge i un desplegament grans. Segons la meua experiència, la majoria de gent es queda sorpresa quan s'assabenta que el romànic conté una gran riquesa. Al llarg de les pàgines del llibre, intento portar el lector de la mà perquè pugui adonar-se dels múltiples paral·lelismes que hi pot haver entre un art de fa pràcticament mil anys i l'actualitat, atès que moltes vegades no n'és conscient.

És el Crist de Sant Climent de Taüll el símbol per excel·lència del romànic català?

Sens dubte. A més de ser un *corpus* artístic molt interessant, tenim la sort que la *Maïestas Domini* de Taüll és un VIP, una figura molt emblemà-

tica, fins al punt que sintetitza molt bé els trets definitoris del romànic. És d'aquelles imatges icòniques que apareixen a molts llibres d'història i d'art, com poden ser les coves de Lascaux o les d'Altamira per a l'art prehistòric o *La Gioconda* per al Renaixement.

Afirma en el llibre que els ulls d'aquest Crist en majestat són “insomnes, penetrants”.

Efectivament, té aquesta mirada tan particular, que et mira des de tot arreu. En el romànic pràcticament no hi ha ningú que descansi; ara bé, per exigències del guió, n'hi ha que sí que dormen, com és el cas de Josep, els mags d'Orient, les ànimes dels difunts... La figura típica del romànic és algú amb els ulls molt oberts, com si portés una dosi extra de cafeïna. Són mirades fixades en l'eternitat. Crec que hi ha, fins i tot espiritualment, una mirada interior que no s'apaga mai, i l'art romànic n'és un bon compendi.

Quins són els trets característics de la iconografia romànica?

És un art molt bidimensional, molt pla; no hi ha paisatge en el sentit que li donem des del Renaixement, no hi ha perspectiva òptica, ni volum... Jo sempre insisteixo que no hi ha una única manera de mirar. A qui li xoca el romànic potser és perquè l'han educat excessivament en una sola manera de mirar, la més naturalista, hereva de la tradició clàssica. La prioritat dels artistes del romànic era transmetre els missatges d'una manera directa i eficaç; si era molt versemblant, no era tan eficaç. El color té un protagonisme essencial. Són colors molt saturats i brillants, amb un ús arbi-

“La figura típica del romànic és algú amb els ulls molt oberts, com si portés una dosi extra de cafeïna”

Joan Pau Inarejos es defineix com un “periodista enamorat de l’art”.

trari i aleatori. Per exemple, podem trobar un àngel amb ales vermelles, un lleó de color verd o dimonis de molts colors. El romànic ens sorprèn amb aquest atzar plàstic, perquè utilitza elements al servei del caràcter persuasiu per tal que sigui directe i impactant.

L’art romànic té un substrat espiritual inqüestionable.

El primer que s’ha de dir és que és un art religiós; no podem negar-ho o dissimular-ho. És un art figuratiu de l’Europa cristiana occidental. Això vol dir que és molt aconsellable conèixer aquestes fonts per entendre bé el romànic, tot i que no és

imprescindible. Són, certament, un bagatge de la nostra cultura i estic convençut que la cultura religiosa hauria de ser matèria obligatòria a l’escola pública. Intento divulgar tota aquesta cultura bíblica judeo-cristiana i també explicar com n’és, de fascinant, el romànic des d’un punt de vista purament estètic i artístic. Així mateix, tracto de donar-li la volta al romànic amb sentit de l’humor; precisament, com que és tan rígid i hieràtic, quan el *mous* una mica, fa gràcia. Res no ha de ser tan reverencial ni important.

La lectura del seu llibre pot es-
peronar els lectors a visitar esglé-

sies i museus per admirar aquest tipus d’art?

D’entrada, espero que el llibre contribueixi al fet que hi hagi més esglésies obertes, perquè de cada deu esglésies romàniques, vuit estan tancades. Tant de bo serveixi per a això. I, per descomptat, que la gent s’anima a descobrir —o redescobrir— el nostre patrimoni romànic, que ens l’hem d’estimar immensament. Tot i que el llibre no és una guia geogràfica, sí que vaig esmentant les diferents localitats (Barcelona, Girona, Lleida, Vic...) on hi ha art romànic. Un bon punt de partida per conèixer d’on venim... ■

**ORIO
JARA**

Escriptor i guionista

**L'obra de Déu
és un disseny mil·limètric,
precís i minuciós**

La creació del món (Gn 1,1-31 i Jn 1,1-3)

Al principi, Déu va crear el cel i la terra.” No hi havia res i Déu ho va crear tot. Sovint ens imaginem aquest acte com l’obra d’un paleta. Com si Déu agafés una mica de ciment, una mica de gespa, una mica d’aigua i comencés a fabricar planetes, estrelles i muntanyes. En realitat, hauríem de parar atenció uns instants a l’extremada complexitat de la creació intel·lectual que suposa l’existència del cosmos. Grans científics com Albert Einstein s’han mostrat fascinats i sorpresos pel fet que l’univers tingui unes lleis clares i estrictes, que fan que tot funcioni de manera lògica. A més, aquestes lleis ens permeten comprendre i estudiar l’univers; conèixer-lo. L’obra de Déu és un disseny mil·limètric, precís i minuciós amb l’objectiu que la matèria i l’energia tinguin els valors específics necessaris perquè la vida sigui possible; perquè l’univers existeixi tal com el coneixem. Els millors científics ni tan sols s’han aproximat a entendre completament què és l’univers i com funciona exactament, però Déu ho va fer tot amb un sol pensament. En el moment exacte de la creació tot va ser establert. Reflexionem un mo-

ment sobre això: Déu va pensar l’univers, la vida, les lleis naturals, les lleis físiques, les biològiques, les químiques i, encara més important que tot plegat: el pla de salvació de les persones. Amb un sol pensament l’univers va existir perfectament calculat i preparat per ser exactament el que havia de ser.

Si voleu flipar encara més, atenció a això: en aquell moment inicial el Fill ja estava amb el Pare, i precisament tot va ser creat pel Fill i per al Fill. “Ell és la imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat per ell totes les coses, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons i sobirania, potències i autoritats. Tot ha estat creat per ell i destinat a ell. Ell existeix abans de tot, i tot es manté unit gràcies a ell” (Colossencs 1,15-17). Per això Joan diu al seu evangeli que el Fill era la paraula i que la paraula estava amb Déu i era Déu. Perquè el pensament perfecte del Pare va activar la creació a través de la paraula perfecta que era el Fill. Déu ho ha fet tot a través de Crist i, precisament Crist és la clau del cosmos perquè Ell és l’únic camí que tenim d’accés al Pare creador. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Construcció del reactor de fusió més gran del món

Flickr / Bohdan Melekh

L'ITER s'està construint a Cadarache, al sud-est de França.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

El problema de l'obtenció d'energia per als usos industrials i domèstics és important. Els que provenen de combustibles fòssils, com ara el petroli, no són inexhauribles. Per això s'ha buscat la manera d'obtenir l'energia que precisem per altres mitjans. I tothom sap com s'han anat creant reactors nuclears per solucionar el problema. Els reactors de fissió nuclear, que començaren el 1950, ja fa anys que estan fent la seva missió,

però els científics no en tenen prou i han ideat els de fusió, els *tokamaks* (paraula que és un acrònim rus), que, en proporció, donen més energia, si bé són més costosos i difícils de construir. No obstant això, se'n tenen ja uns quants de productius, com ara el JT-60SA al Japó.

Els europeus no s'han volgut quedar enrere i n'han decidit construir un a França que superés tots els actuals existents. És d'aquesta realització que us haig de parlar-ne. Per portar-la a terme, la Unió Europea s'ha associat amb la Xina, l'Índia, el Japó, Corea del Sud, la Federació Russa i els Estats Units. El 2006, els set estats, amb l'aprovació de l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica, firmaven l'acord de construir a Cadarache, al sud-est de França, un gran centre nuclear que anomenaren International Thermonuclear Experimental Reactor (ITER). Com que ITER en llatí significa "camí", es digué que li esqueia el nom perquè era realment

el camí per aconseguir el reactor ideal. I molts altres països s'han prestat a col·laborar-hi, fent elevar a 35 els estats implicats en aquesta empresa.

La seva construcció s'inicià el 2013 i el 2020 es feia el muntatge del reactor. El conjunt ITER és de 23.000 tones de pes i gairebé 30 metres d'altura. El complex de les seves instal·lacions ocupa un espai de 180 hectàrees. El pressupost inicial era de 4.570 milions d'euros, però segurament no seran suficients. S'ha endarrerit molt la data de la seva inauguració, que es preveia per abans del 2030, però que ara es calcula que no s'enllestirà del tot fins ben entrada la dècada vinent. S'ha de dir que tindrà un rendiment màxim espectacular.

Què hi podem dir, nosaltres? És clar que desitgem que tinguí èxit, però no veiem clar que la gran despesa que això comporta es pugui veure prou compensada després amb l'energia que es calcula que proporcionarà. Temps al temps. ■

TRADICIONS REMEIERES

L'equiset o asprella

Flickr / Gerjan van Noord

Aquesta planta té peculiars propietats remineralitzants.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

L'equiset és una herba remeiera coneguda popularment a casa nostra com a asprella o cua de cavall (l'lat. *Equisetum maximum* i *Equisetum telmateia*; cast. *equiseto* o *cola de caballo*). Aquesta planta creix a les vores dels canals i dels recs i gaudeix de peculiars propietats remineralitzants. L'asprella és un dels millors diürètics, puix que neteja de manera molt eficaç les vies urinàries. S'ha usat des de l'edat de pedra com un dels diürètics més efectius. Els antics herbolaris caputxins afirmaren que l'asprella "disol les pedres dels ronyons, neteja lo ventrell y los

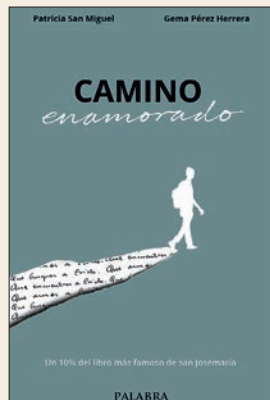
budells". En els atacs de gota, la cua de cavall actua com a poderós diürètic que estimula l'expulsió de l'àcid úric i, a més, va molt bé per dissoldre les pedres dels ronyons.

En els problemes articulars, l'asprella ajuda a la reconstrucció i a la regeneració dels cartílags i, tradicionalment, els frares l'usaven com a cicatritzant de les ferides externes i, principalment, per deturar les hemorràgies nasals. D'altra banda, en les tasques de neteja efectuades en les cuines conventuals i monàstiques l'asprella, antigament, s'havia emprat per netejar els plats i els atuells, especialment els d'estany, d'ací que en alguns moments hom també es referís a l'equiset com a l'*herba estanyera*.

Els frares del convent barceloní de Santa Madrona, on hi sojornà el prestigiós herbolari fra Salvador de Barcelona (†1773), oferien una acu-

rada descripció de les propietats remeieres de la cua de cavall: "*Una planta de tallo alto, redondo, áspero, hueco, compuesto de muchos tubos metidos unos dentro de otros, con nudos de trecho en trecho, de los cuales salen las hojas compuestas de tubos redondos. Es muy aplicada contra la halitosis, o sea contra el mal olor del aliento. Su cocción restaña las hemorragias, alivia los dolores de garganta y aplicada en compresas cura las almorranas o hemorroides. Lavándose con ella los ojos cura las irritaciones, y tomada en infusión cura los vómitos de sangre, los flujos, las enfermedades del hígado, del bazo y de la vejiga*" (BHC, *Pócimas de capuchino*, 52).

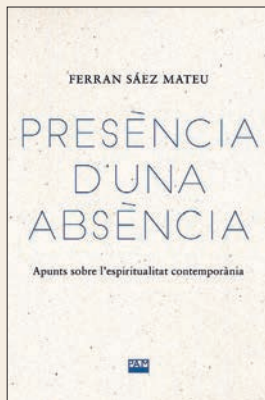
Cal recordar que, de la mateixa família, i de virtuts força semblants, hi ha també l'equiset menor o cua de rata (l'lat. *Equisetum arvense*). A l'article vinent us parlaré, si Déu vol, del lletsó, que és un bon depuratiu del fetge. ■

PATRICIA SAN MIGUEL i GEMA PÉREZ HERRERA

Camino enamorado
Ediciones Palabra, 2025, 160 pàg.

Sant Josepmaria deia que estava “boig de l’amor de Déu”. És quelcom accessible per a tothom o està reservat a uns quants?, és possible “enamorar-se” de Déu? Cal recórrer tres etapes essencials: buscar, trobar i estimar Crist.

FERRAN SÁEZ MATEU

Presència d'una absència
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2025, 176 pàg.

Les peripècies de l'esperit són tan antigues com la condició humana, la qual té una inevitable consciència de finitud. En aquest assaig s'explora com es manifesten ara, d'on deriven històricament i per què resulten problemàtiques.

RAÛL GARRIGASAIT

La roca i l'aire
Fragmenta Editorial, 2025, 138 pàg.

Tot i que en el marc de la modernitat l'art i la religió se'ns presentin com a esferes diferenciades, amb paraules com *creació* i *inspiració* ens adonem que bona part del llenguatge del món artístic prové de la tradició religiosa.

MASSIMO BONTEMPELLI

Gente en el tiempo
Editorial Acantilado, 2025, 192 pàg.

L'autor elabora un relat sobre la condició humana i la finitud. Publicada originalment el 1936, aquesta novel·la explora l'etern dilema dels mortals, dividits entre el desig de conèixer el seu destí i la necessitat d'ignorar-lo.

ELIZABETH STROUT

Explica-m'ho tot
Edicions de 1984, 2025, 384 pàg.

Els silencis plens de significat de tots els personatges d'aquesta novel·la suggereixen la complexitat dels vincles que establim les persones i la manera com les nostres relacions, malgrat tot, ens desbrossen el camí.

MASSIMO PIGLIUCCI

Guía práctica del estoicismo
Editorial Ariel, 2025, 144 pàg.

Amb el seu enfocament en les virtuts cardinals —saviesa, justícia, valor i templança—, l'autor presenta 53 lliçons breus que combinen inspiració i eines pràctiques per desenvolupar resiliència davant dels reptes quotidians.

CRÍTICA DE TEATRE

Rostoll de Guimerà amb porró i a galet

ANDREU SOTORRA
andresotorra@gmail.com

© David Ruano

L'actriu Mima Riera protagonitza l'obra d'Àngel Guimerà en el paper de la botiguera de queviures de Girona.

L'obra *L'aranya*, d'Àngel Guimerà (Santa Cruz de Tenerife, 1845 – Barcelona, 1924) no és de les més conegudes del l'autor de *Terra baixa* o *Mar i cel*. El joc és intentar esbrinar què hi ha a dins de Guimerà i què hi ha del dramaturg i director Jordi Prat i Coll (Girona, 1975). I un té la sensació que aquest ha aprofitat el rostoll que queda de Guimerà i l'ha tastat arriscadament amb porró i a galet. I, malgrat el risc, no s'ha tacat gens amb el vi negre, com tampoc no es taca cap dels personatges que en l'escena del sopar d'amics es repton a veure qui aguanta més el raig a galet.

Jordi Prat i Coll ha fet un viatge a la seva preinfància i ha situat l'obra a l'any 1968 i a la ciutat de Girona, on ell va néixer i on va viure el que ara ja deu ser el seu món feliç i perdut de la botiga de queviures dels seus pares. El resultat és una caricatura amable, amb el parlar de Girona, el vestuari, l'escenografia i l'ambientació de l'època, probablement perquè el drama de fons de Guimerà ha estat superat pel pas dels anys. La maternitat, la paternitat, la infertilitat avui no són un trauma sinó una especialitat més del sistema sanitari.

Però com que Àngel Guimerà ja perfila alguna altra qüestió, Jordi Prat i Coll, tot i inserir-la en l'any 1968, l'ha portat al dia i s'hi endevina una mirada feminista d'acord amb els canons actuals i una opció pel fenomen global del moviment Me Too, passant per la violència de gènere i l'assetjament. I és prudent que no reveli res més perquè no es tracta de trencar els fils que l'"aranya" teixeix delicadament.

L'actriu Mima Riera és la botiguera i aspirant a mare. Més imprecís a l'inici, el seu personatge no esclatarà del tot fins al tercer acte i, quan ho fa i de la manera que ho fa, protagonitza l'escena clau de l'obra i hi deixa la seva empremta. L'actor Albert Ausellé és el marit delerós de ser pare, manetes de la botiga i desencadenant del drama.

Hi ha subtilment una flaire de l'amo i el Manelic de *Terra baixa*, però també una guspira fugaç d'*Otel·lo* de Shakespeare i del tràfic de Iago. I hi ha encara un personatge aliè a tots, el que interpreta l'actriu Paula Malia, un personatge amb un passat fosc, seductor i ingenu a la vegada, que és el que desencadena el drama plantejat per Guimerà. Una obra costumista que redescobreix un Guimerà fins ara amagat. ■

AMB BON HUMOR

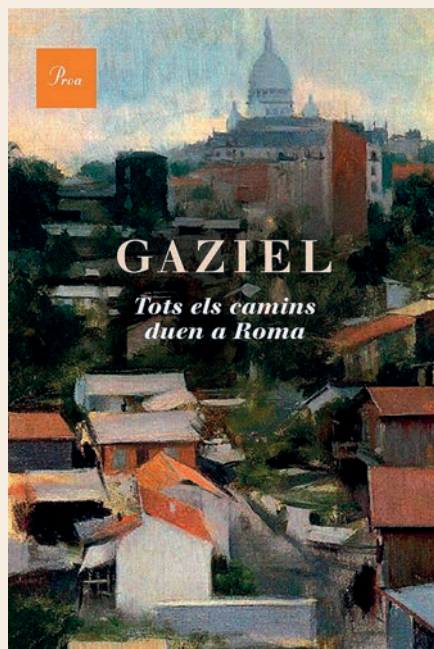
"L'ARANYA", d'Àngel Guimerà
DRAMATÚRGIA: Jordi Prat i Coll
INTÈRPRETS: Albert Ausellé, Jan D. Casablanca, Berta Giraut, Estel Ibars, Paula Malia, Jordi Rico, Mima Riera, Ferran Soler, Jordi Vidal i Meritxell Yanes
DIRECCIÓ: Jordi Prat i Coll
Sala Gran, Teatre Nacional de Catalunya, Barcelona
Fins al 9 de març

CRÍTICA LITERÀRIA

Imatges amigues

ROSA M. BOIXAREU
Biblista

GAZIEL

Tots els camins duen a Roma
Edicions Proa, 2015, 672 pàg.

Memòries d'una època que destil·len humanitat. Gaziell (1887-1964) —pseudònim d'Agustí Calvet, que respon al nom que els comentaristes àrabs de Plató van donar al *daimon* socràtic, “aquella mena de follet o de flama que inspira—va al mestre atenenc els seus millors pensaments”— ens passeja per un temps propi, individual i col·lectiu. Els apunts personals, les seves vivències, no dissimulen res: el desencaixament familiar, els moments amargs, l'empenta, els fracassos, la duresa de la supervivència, l'amistat, un munt de relacions, etc., van forjant una personalitat i un futur.

Persona de gran i vasta cultura, fa una afirmació que plana per tot el llibre: “...la desproporció fatal entre les facultats i l'esforç de l'home, d'una banda, i de l'altra, el rendiment que en treu.” És a dir, “el voler misteriós del Destí que tot ho governa” i, no pas amablement per a la majoria, no té en compte els propis mèrits: n'hi ha que “tenen sort”, i altres que “ni en tenen, ni la tindran mai”. Gaziell va tastar les diverses cares d'aquest Destí.

Recrea un temps que el fa reviure amb curiositat per com l'explica amb pinzellades d'un cert humor i de molt bon llegir. Se situa als seus sis anys a Sant Feliu de Guíxols, ben aviat la família és forçada a traslladar-se a Barcelona, el primer gran canvi de tot, al qual en seguiran altres; un munt de gent coneguda ens la fa veure amb els seus ulls i la seva experiència: Narcís Oller, Josep Pin i Soler, Enric Prat de la Riba, Eugeni d'Ors, Maragall, Bergson, Rubió i Lluch, Giner de los Rios... els grups i escoles literàries de l'Ateneu Barcelonès, l'enterrament de mossèn Cinto, la formació universitària, la Setmana Tràgica a Barcelona, la burgesia que es “fa veure” pel passeig de Gràcia... El llibre és una reflexió, detallista, sobre persones, el seu temps i ell mateix. Gaziell interpreta aquest temps que, sobretot, transcorre entre Barcelona, Madrid i París.

Tots els camins duen a Roma ens indica que, malgrat tot, al projecte final s'hi pot arribar de diverses maneres? Per fer coneixença de l'autor, interessant l'article *El meu Gaziell*, de Josep Benet, publicat el 1987 a la *Revista de Girona*. ■

UN NOU LLINDAR

Vocació i vocacions

La vocació del cristià és vocació a quelcom nou. La novetat de l'Evangeli de Jesús supera la rutina, la mediocritat, els peus feixucs, la incapacitat per alegrar-se, la mandra a decidir-se. La novetat rau en allò que és insòlit, en allò que no segueix el ritme comú de la moda; és allò que supera en molt les mesures calculades d'uns miraments superficials, d'uns títols recercats, d'unes paraules buides; és allò que va més enllà de tot, perquè l'impossible es fa possible.

Dietrich Bonhoeffer diu que “on no existeix aquest factor singular, extraordinari, no hi ha res de cristià”. Aquesta és la “justícia major” de la que parla Jesús i no la que nosaltres inventem.

El seguiment de Jesús és, abans que tot, una crida personal, una “vocació”, en el sentit propi del terme. Jesús crida al seguiment. La resposta a la crida no és una opció pròpiament nostra, posant-nos cadascú al centre de l'escena i apropiant-nos de la iniciativa; no fa com els altres mestres d'Israel, en això Jesús és ben original. A més, sap per què ho fa. Ens crida pel nom, i la radicalitat que ens demana és a estimar del tot, ideal vers el quan camina la vocació cristiana.

En tota resposta vocacional, com a laic, prevere o religiós, el seguiment de Jesús no és qualificable totalment d'opció per ell, sinó principalment d'opció de Crist que em crida perquè s'ha fixat en mi.

Una vegada més, cal remarcar el caràcter de gratuïtat que té la iniciativa. La seguretat no està en la meua paraula, sinó en la seva. Una paraula que és eterna i no passa. D'aquesta, tots els compromisos, i les paraules que els ratifiquen, sols tenen sentit en la mesura en què s'estalonen en la fidelitat de Jesús, perquè ell no falla.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €
Gibraltar i Portugal: 145 €
Resta d'Europa: 222,99 €
Amèrica i Àfrica: 254,19 €
Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro
Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes
Sotsdirectora: Carme Munté Margalef
Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Eloi Aran, Ivan Bassols, Pilarín Bayés, Rosa Maria Boixareu, Aleix Calle, Ángeles Conde, Josep Fajardo, Juanjo Fernández, Quique Fernández, Antonio Gil, Oriol Jara, Concepció Huerta, Ignasi Miranda, Josep Miró i Ardèvol, Glòria Monés, Francesc Nicolau, David Pagès, Joan Pallarès-Personat, Meritxell Plana, Quique, Jordi Sánchez, Assumpta Sendra, Valentí Serra, Joan Soler, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Josep Teixidó
Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775
redaccio@catalunyacristiana.cat
administracio@catalunyacristiana.cat
publicitat@catalunyacristiana.cat
subscripcions@catalunyacristiana.cat
hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià
Administració: Isabel Giralt
(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79
ISSN català: 2938-2238
ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nostres col·laboradors no reflecteixen necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

TREBALL

El **dilluns 24 de febrer**, a les 17.30, taula rodona *Treball-educació-fraternitat* amb motiu de la presentació del llibre *Llum de tardor* amb Daniel Jover, Teresa Esperabé, Sonia Herrera i Carles Duarte al Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya (c / Diputació, 284 - Barcelona). Modera: Joan Andreu Parra.

MANS UNIDES

El **dimecres 26 de febrer**, a les 20.30, concert solidari de The Tutsies a la sala Luz de Gas de Barcelona a favor del projecte a la clínica de Jaffa (Tel Aviv).

TEOLOGIA

El **dijous 27 de febrer**, a les 19.00, l'Escola de Teologia del Maresme organitza la sessió *La Bíblia i el seu missatge. La Bíblia paraula de Déu*, amb Pilar Casals al casal de la parròquia de Sant Josep de Mataró.

MIL·LENARI DE MONTSERRAT

El **dijous 27 de febrer**, a les 20.00, interpretació del *Llibre Vermell de Montserrat* amb l'escolania de Montserrat, l'Esbart dansaire de Rubí i Llorenç Castelló, al Petit Palau del Palau de la Música Catalana de Barcelona.

SOLIDARITAT

El **dijous 27 de febrer**, a les 21.00, 13è Sopar de Llenties Solidàries a l'Escola Jesuïtes Sarrià-Sant Ignasi amb una recepta del xef Jordi Vilà (Llenties. fundaciocarlesblanch.org).

Girona

PATRIMONI

El **dimarts 25 de febrer**, a les 18.30, conferència de Pere Freixas sobre *Una nova catedral per a Girona. L'obra de la seu gòtica* a la Biblioteca pública de Girona Carles Rahola.

ROMÀNIC

El **divendres 28 de febrer**, a les 19.00, Joan Pau Inarejos presenta el seu llibre *Amb ulls de romànic* en conversa amb Joan Piña al Museu Tresor de la catedral de Girona.

Sant Feliu de Llobregat

SANT FÈLIX

El **diumenge 23 de febrer**, a les 19.00, interpretació de la Missa de Vilafranca amb motiu del 325è aniversari de l'arribada de les relíquies de sant Fèlix a l'església de Sant Francesc de Vilafranca del Penedès.

FORMACIÓ I DIÀLEG

El **dilluns 24 de febrer**, a les 21.00, sessió sobre *Montserrat "1.000 anys"* amb el P. Joan M. Mayol a la sala Mn. Joan Vinyeta de Vilafranca del Penedès.

PAULA MONTAL

El **dimecres 26 de febrer**, a les 10.00, el bisbe Xabier Gómez presideix l'eucaristia a la parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat, en la celebració dels 225 anys del naixement de Paula Montal.

Tarragona

CATALONIA SACRA

El **dissabte 1 de març**, a les 12.00, visita guiada al santuari de Santa Maria de Bell-lloc (Santa Coloma de Queralt) amb Isaura Solé. Reserves: tel. 693 720 202.

Terrassa

CRISTIANISME PRIMITIU

El **dimecres 26 de febrer**, a les 18.00, conferència de Jorge Ariza sobre *Imatges i símbols del cristianisme primitiu* al Xalet Negre de Sant Cugat del Vallès.

TAIZÉ

El **divendres 28 de febrer**, a les 20.45, pregària a l'estil de Taizé al monestir de Sant Cugat del Vallès.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè la comunitat eclesial aculli els desitjos i dubtes dels joves que senten la crida a la vida sacerdotal i religiosa

“M’agradaria que les meves cançons toquessin el cor”

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Antoni Rodríguez Arribas és cap de l'àrea jurídica i de recursos humans de la Fundació Escoles Parroquials. Està vinculat a la parròquia de Santa Magdalena, d'Esplugues de Llobregat, i a la Fundació Santa Magdalena, amb una clara vocació social. L'Antoni és cantautor i no concep la vida ni la fe sense música. Ara, ens regala el seu segon treball, *Vida*.

Què trobem a *Vida*?

Fa cinc anys vaig publicar *Alef 2.0*, on volia difondre cançons cristianes compostes per mi i donar difusió a la Fundació Santa Magdalena. Aquest segon CD, *Vida*, té la mateixa vocació de posar llum sobre aquesta fundació que va néixer en el si de la parròquia, però la temàtica de les cançons no és explícitament religiosa, és molt més humana, tot i que és un humanisme cristià. Jo soc cristià i no puc ni sé viure la vida d'una altra manera. Hi ha molta música que no s'etiqueta com a cristiana i que parla de Déu.

Fa molt que tenia en ment aquest nou treball?

Des del 2021 he estat treballant-hi. Tenia coses mig fetes i una primera etapa ha estat recopilar el que tenia: melodies, paraules, frases... i a partir d'aquí elaborar, definir, compondre, arranjar globalment les cançons. El CD es diu *Vida* perquè totes les cançons parlen de coses sobre les quals qualsevol persona, sigui creient o no, es pregunta: l'existència, el temps, l'amor, la mort, la vida, l'amistat, l'esperança, la llibertat, Déu, les persones i les coses que estimes...

Veiem que les cançons estan dedicades...

A persones importants per a mi en aquest any; he intentat fer dedicatòries a projectes que conec de prop o hi estic vinculat. Per exemple, a les @escolesFEP pel seu compromís vers l'educació i la societat; als Germans de Sant Joan de Déu per la seva dedicació a la salut mental; a la Fundació Roca i Pi per la seva atenció a la vellesa; a @Foundawtion, una entitat sense afany de lucre que fa projectes de planificació urbana en països subdesenvolupats com el Senegal i Namíbia.

Quin impacte vol causar amb les seves cançons?

ANTONI RODRÍGUEZ ARRIBAS

Cantautor, presenta el seu últim treball: “Vida”

M’agradaria que les meves cançons toquessin el cor, que qui les escolti se senti identificat amb alguna paraula. Si alguna cosa vull amb la música, és transmetre. Que les persones que m’escoltin s’identifiquin amb un projecte, amb una idea, amb un pensament... i que coneguïn la Fundació Santa Magdalena, que enguany celebrem 25 anys.

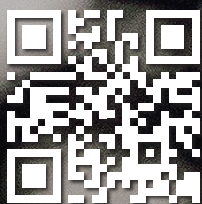
“Alef 2.0”, “Vida”... n’hi haurà un de tercer?

Sí, és una trilogia. *Alef 2.0* presenta temes de fe; *Vida*, com ja he dit, sobre aspectes que ens interessen a tots, i el tercer, que estic acabant, està dedicat a l'amor. Crec que a totes pot posar música, tot i que el silenci també és fonamental perquè et ressitua, fas introspecció, reflexió, pregària... i això ajuda a tirar endavant en altres aspectes. Us convido a escoltar aquests CD amb la il·lusió que alguna cançó us toqui i us motivi. Em podeu trobar a les xarxes socials (X, Instagram, Youtube, Spotify, Facebook) i a les plataformes de descàrrega (Itunes, Google, Amazon) i d'*streaming* (Apple Music, Deezer, Qobuz...).

Grupo Bastón de Oro

30 anys d'experiència tenint cura de la nostra gent gran

Residencia **Los Tilos.**

C/ Sardenya, 480 • 08025 Barcelona • 93 450 70 00 • lostilos@bastondeoro.com

